

ผมตกหลุมรักคนในตู้กระจก

เรื่อง: กยก.

ปก: kiddo

พิสูจน์อักษร: Marirene

จัดทำครั้งที่ 1: มิถุนายน 2565

เผยแพร่และจัดจำหน่าย: สำนักพิมพ์นายละมุน

ติดต่อสำนักพิมพ์: lamuntheory@gmail.com

<https://www.facebook.com/nailamunpublisher/>

“สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

(ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๕๘)

บทนำ

PART

“เดี๋ยวไอ้ต๋ม เดี่ยวก่อน”

“อะไร”

“กะ กูว่ากูไม่พร้อม”

“ไม่พร้อมไม่ได้!” ต๋มหยุดเดิน เพื่อนหน้าคมของผมดูจะหัวเสียอยู่ไม่น้อย มันคว้าคอเสื้อผมไว้ด้วยสองมือ ทำท่าทางเหมือนจะพุ่งเข้ามาต่อยกัน

“กูจ่ายเงินไปแล้ว ไม่พร้อมยังงี้ก็ต้องพร้อม! มึงรีบเดินตามกูมาเร็ว ๆ เดี่ยว คนเด็ด ๆ จะโดนแย่งไปก่อน” แต่แท้จริงแล้ว ไอ้เพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยประถม ๆ ของผมมันก็แค่กำลังมีอารมณ์ทางเพศสูงมาก ๆ ต่างหาก คนที่มีขนาดส่วนสูงเท่ากับผม ซอยเท้าเข้าไปต่อแถวให้การ์ดหน้าดับชื้อดังตรวจอายุ

มนุษย์ที่หายใจเข้า หายใจออกเป็นเรื่องเพศศึกษาแต่ไม่เคยได้ลงมือปฏิบัติ อย่างไอ้ต๋มลงทุนเอาเงินเก็บของตัวเองมาจ่าย เพื่อให้มันได้มีโอกาสหลับนอนกับ

พนักงานบริการเก่ง ๆ สักคน มันเป็นเพื่อนที่มีนิสัยต่างข้ากับผมมาก ๆ แต่จะเลิกคบก็ไม่ได้ เพราะนอกจากไอ้ตั้ม ผมก็ไม่มีเพื่อนคนอื่นแล้ว

“อายุยี่สิบเจ็ดจริงหรือเปล่า ไม่ได้ปลอมบัตรใช้ไหม”

“มะ ไม่ใช่ครับ” แม้ว่าตัวเองจะไม่ได้โกหกแต่ผมกลับหน้าซีดตอนการ์ดร่างใหญ่ถาม โบกมือปฏิเสธรัว ๆ ไอ้ตั้มรีบเข้ามาช่วย

“พวกผมอายุยี่สิบเจ็ดจริง ๆ ครับ ไอ้ฉันหน้าเด็กนะพี่... มึงจะใส่แว่นมาทำหอกอะไรวะไอ้ฮู้” ตั้มช่วยพูดยืนยัน ก่อนจะหันมากระซิบด่าผม

“ถ้าอย่างนั้นผมต้องขออภัยด้วยนะครับ เชิญครับ” การ์ดคนเดิมพูดเสียงนอบน้อม ยื่นบัตรประชาชนคืนให้ผม

“เมื่อไหร่มึงจะเปลี่ยนมาใส่คอนแทกต์เลนส์วะ มึงใส่แว่นเหี้ยนี้มาตั้งแต่ม.สามแล้วนะฮู้” ตั้มพยายามจะถอดแว่นสายตาทรงสี่เหลี่ยมของผมออก แต่ผมก็เปี่ยงตัวหลบ

“ก็กูไม่ชอบ”

ไอ้ตั้มกลอกตาเป็นเลขแปด มันน่าจะเบื่อเหมือนกันที่ต้องพูดบังคับผมเป็นร้อย ๆ รอบ มันตบหัวผมเบา ๆ หนึ่งที่ ก่อนจะลากคอผมเข้าไปในผ้า

ทันทีที่พ้นประตูทางเข้า เสียงเพลงจังหวะสนุก ๆ ก็ดังลอดผ่านหู แสงไฟระยิบระยับสาดส่องไปทั่ว กระทั่งที่แก้วตาจนต้องปิดเปลือกตาสักพักเพื่อปรับโฟกัส ผู้คนมากมายหลายตาถือแก้วเครื่องดื่มโยกย้ายสายสะโพกกันเต็มทุกพื้นที่

ผมเข้าใจในตอนนั้นว่าทำไมค่าเข้าผับที่นี่ถึงมีราคาสูงนัก เพราะความหรูหรา และมีระดับที่ปฏิเสธไม่ได้เลยว่ามันเหมาะสมแล้วกับเงินหลักหมื่น หลักแสนที่จ่ายไป

ผับ ‘ดาวเสาร์’ เป็นผับที่ขึ้นชื่อเรื่องพนักงานบริการตัวท็อป อีกทั้งเรื่องความสะอาด ความปลอดภัยก็เป็นทีหนึ่ง

ผมกับไอ้ตั้มต้องตรวจร่างกาย ตรวจเลือดก่อนมาใช้บริการเหมือนลูกค้าคนอื่น ๆ

“นี่เป็นโต๊ะของคุณลูกค้าครับ อีกสักครู่นำเครื่องดื่มมาเสิร์ฟให้ครับ”

“ครับ” ตั้มรับคำพนักงาน ผมทิ้งตัวลงโซฟาเบาะนิ่ม สายตายังสอดส่ายมองสิ่งของและผู้คนที่น่าตื่นตาตื่นใจรอบ ๆ ตัวไม่เลิก เหมือนเด็กมัธยมที่แอบพ่อแม่มาเที่ยวทั้ง ๆ ที่อีกไม่กี่ปีข้างหน้าก็จะอายุสามสิบแล้ว

“มึงนี่จิงวะไอ้อิฐ กูนี่ตื่นเต้นฉิบหายเลย” คนข้าง ๆ ผมกระดึ่กระด้า ทั้งไอ้ตั้ม ทั้งผม มนุษย์เงินเดือนที่ยอมกินมามาเพื่อเอาเงินมาแลกกับประสบการณ์บนเตียงสุดพิเศษที่ไม่เคยสัมผัส

“กูไม่อยากจะเชื่อเลยว่าอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า ไอ้ตั๋มน้อยของกูจะได้ลงสนามกับเขาเหมือนคนอื่นบ้างแล้ว”

ไอ้ตั้มเป็น Extrovert มั่นเข้าสังคมเก่ง มีเพื่อนเยอะกว่าผม แต่ก็อภัพรักชอบใครก็ไม่สมหวัง ล่าสุดเห็นมันตามจับผู้ชายตัวเล็ก ๆ ฝ่าฝืนบัญญัติอยู่นานสองนาน แต่ก็มารู้ทีหลังว่าเขามีแฟนอยู่แล้ว

“กูขอนั่งรอ ming อยู่นี้ได้ปะตั้ม”

ส่วนผมนะมันเป็นมนุษย์ Introvert ไม่อยากเข้าสังคม และเหมือนสังคมก็ไม่อยากจะเข้าหาผมด้วยเช่นกัน ผมเป็นผู้ชายตัวสูง ใส่แว่นเพราะสายตาสั้น ไว้ผมปิดหน้าปิดตาเพราะไม่มีความมั่นใจ ใส่เสื้อผ้าตัวโคร่ง ๆ สีซีด ๆ สมัยเรียนผมมีฉายาว่า ‘มนุษย์ล่องหน’ เพราะต่อให้ผมยืนอยู่ในจุดที่สปอตไลท์ส่องมาที่ผม ก็ไม่มีใครมองเห็นอยู่ดี

แต่ผมไม่ได้รู้สึกเศร้าหรือเสียใจอะไรหรอกนะครั้บ สบายใจเสียด้วยซ้ำ

“ไม่ได้ไอ้ห่า ก็บาทที่ ming เสียไป เอ้า นี่เหล้าخم ๆ แดกเข้าไปไอ้อิฐ จะได้ไม่ตื่นเต้นมาก” ผมรับแก้วจากมือไอ้ตั้มมาจรริมฝีปากตามที่มันบอก เตรียมใจมาเป็นอาทิตย์ แต่ก็ห้ามอาการสั่นไหวข้างนอกไม่ได้

โอเค ผมเคยช่วยตัวเอง เคยดูหนังโป๊เกย์ ผมรู้ว่าเช็กซ์ระหว่างผู้ชายกับผู้ชายเขาทำกันยังไง แต่ไอ้เห้ยอย่างผมจะทำได้จริง ๆ เหรอ รู้สึกไม่มั่นใจเอาเสียเลย

“แล้วนี่เราต้องทำยังไงต่อวะ”

“เดี๋ยวพนักงานจะพาเราไปเลือกคน ถูกใจคนไหนก็พาไปที่ห้อง” ต้มพูด พลังกระดกน้ำสีอำพันเข้าปาก ผมเห็นความปรารถนาลูกโซนคล้ายเปลวไฟอยู่ใน ตาคู่นั้นของมัน ผิดกับผมที่เหงื่อแตกมันั่งอยู่ในห้องแอร์

“เชิญขอบคุณลูกค้า” พนักงานคนเดิมเดินเข้ามาหาเรา ไอ้ต้มเป็นคนแรกที่ ลูกขึ้นยืนแล้วเดินตามพนักงานคนนั้นไป ส่วนผมนั่งทำใจอยู่เกือบนาที กระทั่งได้ยิน เสียงไอ้ต้มตะโกนเรียกชื่อ ผมก็พาร่างสูงโปร่งของตัวเองไปยืนข้าง ๆ มัน

“คุณลูกค้าสนใจเบอร์ไหนแจ้งผมได้เลยนะครับ”

มันเหมือนในหนัง ในละครที่เคยดู ข้างในตู้กระจกมีผู้ชายหน้าตาดี สวม เสื้อผ้าสวย ๆ บนหน้าอกมีป้ายหมายเลขติดอยู่ ใช้ดวงตาคู่งดงามมองมาที่ลูกค้าที่ยืน อยู่ข้างนอก

“น้องคนนี้น่ารักชิบหายเลยไอ้อิฐ!” ไอ้ต้มกักฟันพูด ผมมองไปที่พนักงาน หมายเลขสาม ผู้ชายหน้าตาน่ารักกำลังโบกมือให้ไอ้ต้ม

“มึงเลือกได้ยังเนียอิฐ กูจะไปแล้วนะ” ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวแล้วเพื่อนผม ไอ้ต้มยืนบิดไปมาเหมือนคนโดนน้ำร้อนลวก ก่อนจะตรงดิ่งไปหาพนักงานเมื่อถึง คิวของตัวเอง

“ผมเลือกเบอร์สามครับ”

“ได้ครับคุณลูกค้า สักครู่นะครับ”

และก็เป็นคุณเบอร์สามที่ไอ้ตั้มเลือก เพื่อนตัวสูงของผมเดินไปรับกุญแจห้องจากพนักงาน ก่อนจะเดินเจียมเจียมไปหาอีกฝ่าย

“เจอกันในสวรรค์นะไอ้อิฐ ภูลาก่อน” ไอ้ตั้มตบป่าผมหนัก ๆ สองสามที ผมคิดว่ามันทำเพื่อแก้เจ็บ เพราะถูกคนสวยเกาะแขนแน่น

“ชื่ออะไรเหรอครับ”

“ชะ ชื่อตั้มครับ”

บทสนทนาของคนทั้งสองเริ่มเบาลงจนผมไม่ได้ยินว่าพวกเขาที่เดินเคียงคู่กันไปอีกทางคุยอะไรกัน ผมถูกทิ้งให้ยืนงะแงอยู่คนเดียว ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋า กางเกงสแล็กส์ที่ใส่อยู่แก้ก้อ ไม่กล้าเงยหน้ามองเข้าไปในตู้กระจกใส

“ไม่ทราบว่าคุณลูกค้าจะเลือกเบอร์ไหนดีครับ”

“เอ่อ” ผมไม่ได้ตั้งใจจะทำให้ใครเสียเวลา แต่เงินเกินกว่าจะเลือกคู่นอนด้วยตัวเอง ผมควรไปรอไอ้ตั้มที่โต๊ะดีไหม วันนี้อาจไม่ใช่วันที่ผมจะมีเซ็กซ์

“วันนี้คุณคนสวยขาก็มาเหรอะ!”

“น้องดิอ่อนมา! โอ้ย ใจกู”

“เฮ้ย! ไอน้องแวน! ถ้าไม่เลือกก็อย่ามายืนกันคิวนคนอื่น!”

แต่ในขณะที่ผมกำลังจะหมุนตัวกลับไปอีกทาง จู่ ๆ โลกของผมก็ค่อย ๆ หยุตหมุน ตอนที่บางคนในชุดเสื้อผ้า Unisex เดินเข้าไปนั่งไขว่ขาบนโซฟาข้างในตู้กระจก

วินาทีนั้นผมตระหนักได้ว่าพนักงานบริการที่นั่งอยู่ข้างในตู้กระจกทุกคนไม่ใช่สินค้าที่รอให้ลูกค้าอย่างเรามาหยิบซื้อได้ตามใจชอบ แต่พวกเขาดูเกินเอี่ยมมากกว่านั้น พวกเขางดงามเหมือนตุ๊กตาแก้ว

“น้องอ่อนสวยมาก”

ลูกค้าอย่างผมและคนอื่น ๆ ต่างหากที่ตกเป็นเหยื่อ เป็นลูกไก่ในกำมือ เป็นฝ่ายที่ยอมศิโรราบให้กับพวกเขาแต่โดยดี

“คุณดิอ่อน นางฟ้าของผม” ลูกค้าอีกคนที่ยืนข้างหลังผมพูดเสียงแผ่ว ๆ คำพูดเกินจริงแต่ผมก็ปฏิเสธไม่ได้ว่ามันไม่จริงตอนที่ได้เห็นใบหน้าवलใต้แสงสีส้ม

ผมสบตาเข้ากับคนที่มีหมายเลข ‘เก้าเก้าเก้า’ อยู่บนหน้าอก ดวงตากลมโตของเขาทำให้ผมรู้สึกเหมือนมีกระแสไฟฟ้าวิ่งผ่านร่างกาย หน้าผมร้อนผ่าวแค่เพราะ

เห็นแผ่นอกบางวับ ๆ แวม ๆ ของเขา ท่อนขาเรียวที่โผล่พ้นกางเกงตัวจิ๋วจนเห็น
ผิวเนียน ๆ เกือบทำให้ผมเลือดกำเดาไหล

ตึกตัก ตึกตัก ตึกตัก

เขายิ้ม...**คุณดีอ่อน** คุณคนสวยคนนั้นเขากำลังยิ้มให้ผม

จมูกทรงหยดน้ำของเขาช่างเข้ากับปากกระชับสีแดงระเรื่อได้เป็นอย่างดี
เหมือนถูกพระเจ้าจับวาง ผมส่ายลักไอโซลก ๆ ตอนที่จู่ ๆ ลึนเล็ก ๆ ก็แลบออกมา
เลียปลายนิ้วชี้ของตัวเอง ผมไม่เข้าใจกิริยาที่อีกฝ่ายกำลังทำตอนมองมาที่ผม รู้แค่
ผมปวดไปทั้งช่วงล่างทั้งที่ไม่ได้โดนสัมผัสเลยสักกะนิด

และเขารู้... ผมรู้ว่าเขารู้ว่าเขากำลังทำให้ผมรู้สึกคลั่งแค่ไหน

“ไม่ทราบว่าคุณลูกค้าจะเลือกเบอร์ไหนดีครับ”

“คุณ ๆ ผมขอเลือกก่อนได้ไหม”

“ไอน้องแวน พี่ขอเบอร์ตองแก้ว เอ็งไปเลือกเบอร์อื่น”

“ผมจะจ่ายให้คุณสองเท่าเลย แต่ผมขอเลือกเบอร์ตองเก้”

เกิดเหตุการณ์โกลาหลขนาดย่อมอยู่หน้าตู้กระจก ลูกค้าผู้ชายสี่ห้าคน
กรูเข้ามาหาผมเพื่อต้องการที่จะขอเลือกคุณคนสวยคนนั้น แขนของผมถูกเขย่าแรง ๆ
จนตัวสั่นเป็นเจ้าเข้า

“เอ่อ คะ คือ”

“ต้องตามคิวนะครับคุณลูกค้า” เสียงของพนักงานคนเดิมเปรียบเหมือน
ระฆังช่วยชีวิตของผมไว้ ลูกค้าคนอื่น ๆ ผละลอยห่างจากผม ทว่าก็ยังส่งสายตา
อาฆาตมาให้ไม่เลิก

ผมไม่ชอบมีเรื่องมีราวกับใคร ถ้าเป็นไปได้ผมก็อยากให้พวกเขาแซงคิว
มาเลือกก่อนได้เลย

“อะ ผมเลือก...”

แต่มันเป็นไปได้เลย เพราะผมเองก็อยากเลือกคุณคนนั้นไม่ต่างกัน

ผมใช้ดวงตาได้กรอบแว่นสีเหลี่ยมเหี้ย ๆ ที่ใส่อยู่ลอบมองคนในตู้กระจก
แอบสะดุ้งเล็กน้อยที่พบว่าอีกฝ่ายก็มองผมอยู่ก่อนแล้ว ปากสีสวยคลี่ยิ้มน่ารัก ผิดกับ
ภาษากายที่ยั่ววนให้คนมองใจหวิว

ผู้ชายที่ถูกเรียกว่าคุณติอ้อนเปลี่ยนท่าจากนั่งไขว่ห้างเป็นแยกขาเรียว
ออกจากกัน มือบางของเขาค่อย ๆ เลื่อนต่ำไปลูบไล้ต้นขาของตัวเอง

สติสัมปชัญญะของผมขาดลงตอนนั้น ตอนที่เขาขยับปากพูดแบบไม่มีเสียงว่า
‘เลือกผมนะครับ’

“อะ ผมเลือกเบอร์เก้าเก้าเก้าครับ”

ผมเชื่องเหมือนสุนัข

“นี่เป็นบุญเจอห้องครับคุณลูกค้า”

“อะ ขอบคุณครับ” ผมรับบุญเจอสี่เงินมาถือไว้ สองหูได้ยินเสียงเขม่นต่ำเบา ๆ
จากลูกค้าที่พลาดโอกาสเลือกคุณคนสวย

ผมยืนเหงื่อแตกไม่ใช่เพราะกลัวผู้ชายตัวใหญ่ ๆ เข้ามาหาเรื่อง แต่เพราะ
คุณเบอร์เก้าเก้าเก้ากำลังเดินตรงมาหาผม เขาเหมือนภาพสโลว์โมชั่น เส้นผมสีน้ำเงิน
ทรงประบ่าของเขาพลิ้วไสวทุกก้าวเดินอย่างช้า ๆ

“สวัสดีครับ”

เสียงของเขา... เพราะมากเลย แค่พูดคำว่าสวัสดีใจของผมก็สั่นขนาดนี้ ชี้โงะ
ชะมัด

“เพิ่งเคยมาใช้ไหมครับ ผมไม่เคยเห็นหน้าคุณเลย”

“...” ครับ เพิ่งเคยมาครั้งแรกเลยครับ

ผมคิดว่าผมตอบคำถามของเขาออกไปแล้ว แต่ความจริงคือปากของผมมันกลับแข็งเป็นก้อนหิน ระยะห่างระหว่างเราสองคนเหลือแค่ไม่กี่ก้าว

ผมสูงกว่าคนน่ารักตรงหน้าเกือบยี่สิบเซนติเมตร ผมเดาว่าเขาน่าจะสูงประมาณร้อยหกสิบแปด ไม่ก็ร้อยเจ็ดสิบ กรอบหน้าราวกับนางในวรรณคดีของเขาอยู่ที่ช่วงอกของผมพอดี

เขาสวย... สวยมากจริง ๆ

“คุณครับ?”

เพราะเขาก้าวเข้ามาใกล้ผมมากขึ้น กลิ่นกุหลาบหอม ๆ จากตัวคุณเขามันดีเข้าจมูกของผมจนแทบไม่ได้กลิ่นอย่างอื่น เขาตัวหอม ผิวพรรณขาวผ่อง คุ่มนุ่มไปทุกสัดส่วน

“หืม? คุณได้ยินผมไหม”

“...” ใช่ มันดีมากจริง ๆ ครับ สองมือของเขาที่กำลังเกาะแขนผม ออกแรงเขย่าน้อย ๆ เพื่อถามว่าผมได้ยินที่เขาพูดไหม มันนุ่มนวลเหมือนขนนกสายไหม

ผมกะพริบตาพริบ ๆ ก่อนจะพยายามเค้นเสียงที่เหมือนเปิดของตัวเอง
ออกมาจากลำคอ

“...คะ ครับ มะ มาครั้งแรกครับ”

“ว่าแล้ว ผมชื่อดิอ้อนนะครับ เรียกอ้อนก็ได้ แล้วคุณล่ะ?”

“อะ อีฐุครับ” ผมอยากยกมือตบปากตัวเองแรง ๆ หลาย ๆ ทีให้เลิกพูด
ติดอ่าง แต่เชื่อเถอะครับ ต่อให้ผมตบจนเลือดกบปาก ก็ไม่สามารถห้ามหัวใจไม่ให้
เต้นแรงได้

คุณคนสวยอยู่ใกล้แค่ฝ่ามือกั้น แค่นึนเฉย ๆ ก็เหมือนถูกร่ายมนตร์สะกดให้
ตกเป็นทาส

“เป็นพี่หรือเปล่าครับ อายุเท่าไร อ้อนถามได้ไหม จะได้เรียกถูก” น้ำเสียงใส ๆ
พยายามชวนคุยตลอดทางเดินไปที่ห้องนอน ผมก้าวช้าเหมือนเต่า หน้ามิดเหมือนจะ
เป็นลมตอนที่คุณดิอ้อนเสียบกุญแจเพื่อปลดล็อกประตูบานสีดำ

“ตะ ได้ครับ ผมอายุยี่สิบเจ็ดครับ”

“เป็นพี่เหรอ อ้อนคิดว่ารุ่นเดียวกัน คุณอีฐุหน้าเด็กอะ” ผมหัวเราะแห้ง ๆ
ไม่แน่ใจว่าที่อีกฝ่ายพูดเป็นคำชมหรือเปล่า

“ไม่เห็นต้องเกร็งเลยคุณอีฐุ ทำตัวสบาย ๆ นะครับ”

อีกฝ่ายว่าพลาจันให้ผมนั่งลงบนโซฟาในห้องนอน ก่อนจะผละออกไปรินน้ำ ใส่แก้วให้ผมดื่ม ในห้องที่เปิดไฟสลัว ๆ ไม่สามารถบดบังความน่าหลงใหลในตัว คุณดิอ่อนได้เลย ยิ่งมองไปที่เตียงนอนขนาดคิงไซส์ ผมยิ่งอยากกอดลั่นตัวเองให้ตาย ๆ ไปซะเดี๋ยวนี้

ผมกำลังจะมีเซ็กซ์ครั้งแรกบนเตียงนั้นจริง ๆ นะเธอ กับคนที่สวยกว่า นางฟ้าคนนี้นะเธอ

“อีก!!!” ทันใดนั่นเอง ผมก็ถูกร้อม!

“อย่าบอกอ่อนนะว่าเป็นครั้งแรกของคุณอิฐ” ร่างผอมบางทิ้งน้ำหนัก เบาหวิวบนตัวผมอย่างกะทันหัน สะโพกอบอวลอยู่ทีกลางกาย คุณดิอ่อนไม่ได้นั่งนิ่ง ๆ ทว่าเขายับให้ร่างกายเราเสียดสีกันผ่านเนื้อผ้าด้วยจังหวะลามก

เขาตัวหอมมากจริง ๆ นะครับ

ผมสามารถโอบกอดเขาไว้ได้ทั้งวันทั้งคืนเลยด้วยซ้ำ

“ว่าไงครับคุณอิฐ” เขาโน้มตัวมากระซิบเสียงพร่ำข้าง ๆ หูของผม จงใจใช้ ฟันขาวสะอาดกัดใบหูของผมเบา ๆ ขนทั่วร่างกายของผมพร้อมใจกันลุกชู

นอกจากเสียงเพลงสากลที่เปิดไว้สร้างบรรยากาศ ก็มีเสียงหัวใจของผมที่เต้น คล้ายกลองชุดดังต่อเนื่อง

ผมไม่อยากบอกเขาว่าผมยังไม่เคยมีเซ็กซ์ ผมอาย แต่คุณติ๋นน่าจะรู้คำตอบแล้ว

“อะ อือ” จากจูบที่เขากำลังป้อนให้ผมอย่างจบบ้าง

ผมปิดปากของตัวเองแน่นเพราะตกใจ แต่ก็ไม่ยากเกินความสามารถของคนที่อยู่บนตัวผมในการทำให้ปากของผมอ้าออก อีกฝ่ายใช้มือเล็ก ๆ บีบแก้มของผมไม่แรงมากนัก แต่ก็ทำให้เขาสามารถสอดลิ้นสีแดงสดเข้ามาในโพรงปากของผมได้

ผมไม่เคยจูบ ความรู้สึกแปลกใหม่ที่ผมเพิ่งเคยได้ลิ้มลองเกือบทำให้ผมผละถอยหลัง แต่คุณติ๋นก็ไม่ปล่อยง่าย ๆ เขาเปลี่ยนจากมือที่บีบแก้มผม เลื่อนลงมาถึงลำคอ ใช้ลิ้นขึ้นและเกี่ยวพันกับลิ้นของผมไปมาจนเกิดเสียงลามก

ผมตัวแข็งทื่อ อยากจะจูบตอบแต่ก็ทำไม่เป็น ปล่อยให้ฝ่ายรับหน้าที่เป็นผู้นำ คุณติ๋นรุกรหนักมากขึ้น เขาช่วงชิงลมหายใจของผมไปจนหมด ไม่พอฝ่ามือซุกชนของเขาก็เริ่มลูบไล่ไปตามร่างกายของผม ลากผ่านยอดอกใต้เสื้อเชิ้ตตัวโคร่ง ใช้ปลายนิ้วสะกิดมันเบา ๆ สลับกันไปมาทั้งสองข้าง

“แฮก ๆ” คนหน้าสวยถอนจูบออกตอนที่เขารู้ว่าผมหายใจไม่ทัน มือของเขาเลื่อนมาจับที่กลางลำตัวของผมไว้เต็มไม้เต็มมือ ผมตาเหลือก หายใจถี่เร็ว ไอ้อ้ววะะเพศจอมทรยศก็แข็งโปกสู่มือนี้อย่างน่าอาย

“ครั้งแรกจริง ๆ ด้วย นี่อ้อนได้เป็นคนเปิดบริสุทธิ์คุณอิฐเห로운เนี่ย จะทำ
หน้าที่ให้ดีที่สุดเลยละครับ คุณอิฐไม่ผิดหวังแน่นอน” คุณดิอ้อนพูดหยอกล้อ เขาย้ำ
คำว่า ‘ผมจะไม่ผิดหวัง’ อยู่หลายครั้ง

“แล้วอย่างนี้คุณอิฐใส่ถุงยางเป็นไหมครับ”

“คะ คือ...”

“ถ้าทำไม่เป็นก็ไม่เป็นไรนะครับ เดี่ยวอ้อนใช้ปากใส่ให้เอง”

ไม่ต้องพิสูจน์ผมก็คิดว่าตัวเองจะไม่ผิดหวังอย่างที่คุณเขабอกจริง ๆ

บทที่ 1

PART

“ถ้าทำไม่เป็นก็ไม่เป็นไรนะครับ เดี่ยวอ่อนใช้ปากใส่ให้เอง” ผมขยิบตาให้ผู้ชายตัวสูง ไม่แน่ใจว่าตัวเองจุ่มหนุมบิสุทธิ์แรงเกินไปหรือเปล่า อีกฝ่ายตัวแข็งที่หน้าอกของเขากลับกระเพื่อมขึ้นลงเหมือนคนเพิ่งวิ่งมาราธอน

ดวงตาได้กรอบแว่นใส่ออ ผมไม่รู้ว่าป็นเพราะคนตรงหน้าอ่อนประสบการณ์หรือเขาแสดงละครเก่ง แต่นั่นมันก็เป็นเหตุผลที่ผมอยากให้เขาเลือกใช้บริการผมในคำคินนี้

ผู้ชายตัวสูงแก้งก้าง ใส่เสื้อผ้าเชย ๆ แต่พวกมันถูกรีดให้เรียบทั้งเสื้อและกางเกง ผมแผ่ย่างเหยียงที่เขาใช้มันปิดบังใบหน้า ทำให้เขาดูเหมือนเจ้าหมาตัวโตที่มีขนปุกปุย นั่นก็เป็นอีกเหตุผลที่ผมอยากให้เขาเลือกผม

ไวก่ความคิดผมยกมือขึ้นไปลูบเส้นผมสีดำขลับของเขาอย่างถื่อวิสาสะ สอดปลายนิ้วมือสางเส้นผมลื่นมือเบา ๆ ก่อนจะออกแรงดึงให้เขาแหงนหน้ามามองกัน

หูเขาแดง แก้มก็แดง

ผมกดจูบลงไปบนปากสีเข้มของเขาอีกครั้งเมื่อได้ทำที่ถนัดถนี้ กวาดลิ้นชิมรสชาตินุ่มละมุนซ่า ๆ แล้วค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นรุนแรง ผมใช้ฟันขบที่ริมฝีปากล่างของเขา ขณะเดียวกันก็ไม่หยุดขยับช่วงล่าง บดเบียดสะโพกถูบางสิ่งที่กำลังแข็งเหมือนท่อนไม้

ผู้ชายที่ชื่ออิฐหายใจไม่ทันตอนที่จูบของเรายาวนานเกือบนาที น้ำใสไหลซึมที่มุมปาก ลีลาของเขาอ่อนหัด แต่รสชาติกลับอร่อย

“แฮก ๆ คะ คุณอ่อน”

“ไม่ต้องเรียกคุณหรือครับ จูบ” ผมหอมแก้มอีกฝ่ายจนจม กลิ่นของเขาหอมสดชื่นเหมือนแสงแดดอุ่น ๆ ในตอนเช้า

“เรียกอ่อนเฉย ๆ ไม่ก็น้องอ่อนก็ได้ครับ” เพราะความชำนาญ ผมรู้ว่าต้องใช้ น้ำเสียงโทนไหนหลอกलोอีกฝ่าย

ขอเวลาอีกไม่ถึงชั่วโมง ผมจะมีสุนัขเชื่อง ๆ แสนรู้ แสนฉลาดในกรงเพิ่มอีกหนึ่งตัว

“นะ น้องอ่อน”

“เก่งมากครับคุณอิฐ เดี่ยวอ่อนให้รางวัลนะครับ”

เหมือนผมเห็นประกายพลุงานปีใหม่ในดวงตาของคุณอิฐ ผมทำอย่างที่ปากว่า ใช้ริมฝีปากเคลือบลิปกลอสสีหวานพรมจูบแทนรางวัลตั้งแต่ลำคอแกร่ง ไหลลงมาที่หน้าอก ปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตของเขา ทำให้คนตัวสูงโป้เปลือยท่อนบนในพริบตาเดียว

คุณอิฐไม่ขัดขึ้น ผมเดาว่าเขาน่าจะเขินอายมาก ๆ ผิวสีแทนของเขามันจับสีเลือดไปทุกส่วน ผมโยนเสื้อเชิ้ตของเขาลงพื้นไปพร้อมกับเสื้อกล้ามสีขาว ตอนนั้นเองที่ผมได้เห็นกล้ามเนื้อหน้าท้องที่เหมือนซ็อกโกแลตบาร์ของเขา

“คุณอิฐหุ่นดีนี่นา” ผมเอ่ยชม ตกใจเหมือนกันที่เขาซ่อนรูป

“มะ ไม่จริงหรือครับ”

“จะบอกว่าอ้วนโกหกเธอ”

“ไม่ใช่ นะครับ! ไม่ใช่” หนุ่มแวนเล็กเล็ก พุดปฏิเสธเสียงดัง

“อ้วนหยอกเล่น แต่ที่บอกว่าคุณอิฐหุ่นดีนะ อ้วนพูดจริง ๆ นะครับ” ผมยืนยันคำพูดของตัวเองโดยการแลบลิ้นเลียยอดอกสีน้ำตาลอ่อนของเขา ขยับตัวลงไปนั่งอยู่ที่หว่างขาของคนตัวใหญ่กว่าเพื่อที่จะใช้ลิ้นชิมซ็อกโกแลตบาร์ที่ล่อตาล่อใจได้ถนัด

“เฮือก!” คนไร่เตียงสาสะดุ้งโหยงตอนที่ผมขบเม้มได้สะดือ ไกล ๆ กลุ่มไรชนเหนือขอบกางเกง ผมไม่รู้ว่าเขาฉีนน้ำหอมหรือเปล่า แต่ผมชักจะเริ่มชอบกลิ่นของเขาแล้วสิ

“จับตาคูดี ๆ นะครับ เต๋ยวอ้อนจะสอนคุณอิฐใส่ถุงยาง” ผมยิ้มมุมปาก รูดซิปกางเกงสีดำที่เขาใส่อยู่ลง เพิ่มอากาศหายใจให้กับอวัยวะใต้กางเกงในสีขาวที่ดูท่าจะอึดอัดมาส์กพักแล้ว ผมใช้มือขยำเบา ๆ ก่อนจะควักกลางกายแข็ง ๆ ออกมา

“หืม?”

ผมเจอเรื่องตลกใจเรื่องที่สองของวัน นั่นก็คือขนาดดุ้นของหนุมแวนคนนี้

“พ่อเป็นชาวต่างชาติหรือเปล่าครับเนี่ย” ผมพูดติดตลก อีกฝ่ายทำหน้างกับคำถามของผม ก่อนส่ายหน้ารัว ๆ เป็นคำตอบ

“มันใหญ่”

“คะ ครับ?”

“อ้อนจะบอกว่าคว*คุณอิฐมันใหญ่นะครับ มีของดีอยู่กับตัวแต่ไม่ใช่ได้ยังไงกันล่ะครับ เสียตายของแยะเลย” จบประโยคหยาบโหลนของผม หน้าคนฟังก็แดงเถือกดวงตาใต้กรอบแว่นเบิกโพลงเท่าไข่ห่าน เขาน่าจะสะเทือนใจที่ผมพูดว่า ‘คว*’ อยู่ไม่น้อย

แต่ส่วนนั้นของเขามันใหญ่กว่าที่ผมคิดไว้จริง ๆ นี่นา เป็นขนาดที่ทำให้ผมถามเขาออกไปไม่ว่ามีพ่อเป็นฝรั่งหรือเปล่า

กลางกายอวบใหญ่ ส่วนหัวสีอ่อน บานเหมือนดอกเห็ด มีน้ำสีใสปริ่ม ๆ เพราะความปรารถนาที่พุ่งสูงขึ้น ผมอดที่จะใช้นิ้วเขี่ยรอยแยกตรงส่วนปลายไม่ได้

“อีก! นะ น้องอ่อน” คนโดนกระทำครางเสียงต่ำ ผมซ่อนตามองอย่างยั่ววน ใช้มือกอบกุ่มอุ่นร้อนผ่าวไว้เบา ๆ รูดขึ้นลงสองสามที ก่อนจะอ้าปากครอบความใหญ่โต

“อะ อ่า”

ผมค่อย ๆ ใช้ลิ้นเลียส่วนหัวเหมือนกำลังกินไอศกรีมอย่างเอร็ดอร่อย มือที่ว่างก็ลูบลูกกลม ๆ สองลูกเล่น ยิ่งได้ยินเสียงครวญครางคล้ายคนทุกข์ทรมานของคุณอิฐ ผมยิ่งอยากทำให้เขาคั่งมากกว่าที่กำลังเป็น

ผมชอบปฏิบัติริยาชื่อ ๆ ของชายหนุ่มอ่อนประสบการณ์คนนี้ ชอบที่เขาควบคุมลมหายใจของตัวเองไม่ได้แล้วแสดงออกมาอย่างโจ่งแจ้ง ว่ากำลังสุขสมระคนชัดเจนที่ผมกำลังใช้ปากทำรักให้แคïne

“เคยชักวะ...” ผมเปลี่ยนคำถามเพราะกลัวว่าจะทำคุณถูกค้ำหัวใจวายไปก่อนจะได้เข้าด้ายเข้าเข็ม

“เคยช่วยตัวเองไหมครับ”

ผมถอนปากออก แต่มือก็ยังชักขึ้นลงเร้าอารมณ์ตั้งแต่โคนจรดปลายหนัก ๆ
เป็นดุ้นที่ใหญ่จริง ๆ เลยนะ คุณอิฐทำหน้าที่เหมือนคนจะร้องไห้ตอนที่ไต่ยีนคำถาม

รีแอ็กชันของเขาน่ะน่ารัก

“ไม่ตอบอ่อนไม่ทำต่อนะครับ” ผมแกลังหยุดมือ คุณอิฐชะงัก เขากัดปาก
สะโพกของหนุ่มแวนดี้ดีดดันอย่างทรมาน

“คะ เคยครับ” แอบทะเล้งอยู่เหมือนกันนะเนี่ยหนุ่มเวอร์จินคนนี้

“เก่งมาก...เดี๋ยวอ่อนทำต่อให้เสร็จนะครับ คุณอิฐอยากเสร็จตรงไหน แดกใส่
หน้าอ่อนไหมครับ”

“อะ ผม อ่า” เสียงทุ้มต่ำครางในลำคออีกหน เมื่อผมเริ่มขยับมือชักสอด
แก่นกายของเขา อีกฝ่ายตอบตะกุกตะกัก ไม่รู้ว่าเพราะเสียว หรือเขินที่ผม
ถามออกไปแบบนั้น

“หรือใส่ปากอ่อน”

“!!!”

“เลือกมาสิครับ”

“พะ ผมไม่ ซี้ด ไม่รู้ครับ” คนตอบมีสีหน้าเหยเก เขาใช้น้ำเสียงสุภาพ เก็บท่าทีอย่างสุขุม ทว่าดวงตาได้กรอบแฉกกลับเห็นกระหายนัย เอวสอบตั้งสวนขึ้นลงในอุ้งมือของผม

“คุณอิฐจะเสร็จหรือยัง”

“จะ อีก ผมจะเสร็จแล้วครับ”

“อยากแตกตรงไหนครับ บอกอ่อนหน่อย” ผมอดอ่อน เปลี่ยนจากใช้มือเป็นการใช้ปากอมส่วนนั้นของเขาเพื่อให้เขาใช้ประกอบการตัดสินใจ ผมรู้สึกเจ็บขอบปากนิด ๆ เพราะขนาดที่ใหญ่คับปาก

“พะ ผมไม่รู้ อีก พะ ผมจะเสร็จแล้ว”

“อ้อ” ตอนได้ยินที่เขาบอกแบบนั้น ผมเร่งริมฝีปากเร็วขึ้น กลืนกินของเขาเข้าไปลึกมากขึ้น จนส่วนปลายแตะเข้าที่คอหอย ผมจับฝ่ามือของเขาย้ายมาวางไว้ที่ศีรษะของผม ให้เขาออกแรงกดตามใจชอบ

หนุ่มเวอร์จิ้นเรียนรู้ไว ก้านนิ้วยาวของเขาค่อย ๆ แทรกไปตามเส้นผม สีส่นเงินพร้อมกับออกแรงกดให้ปากของผมอมดุนของเขาให้ลึกเข้าไปอีก

“อ่า อีก” คุณอิฐครางฮือ งอแงเหมือนเด็กตอนที่เขาเสร็จ น้าเอ็นดู เอ็นใหญ่ ๆ ของเขาน่ะมันน่าเอ็นดู ผมดูตกลื่นกินน้ำชุ่ม ๆ ไม่ให้เหลือสักหยดแม้ว่าตาจะไหล เพราะรำลึก

ร่างสูงกระตุงเกร็ง คุณอิฐครางยาว ๆ ปล่อยออกมาทุกหยาดหยด ผมเมื่อยปาก เขาเสร็จยากชะมัด แอมน้ำก็เยอะมาก ๆ คล้ายว่าเขาไม่ค่อยได้ปลดปล่อยของเหลวไหลซึมข้างริมฝีปากของผมย่อยไปตามคาง

“คะ คุณ...น้องอ้อน! ชะ ขอโทษครับ ผะ ผมขอโทษ...”

ผมชะงักเล็กน้อย คุณลูกค้าที่เพิ่งเสร็จกิจใส่ข้างในปากผมหลุดตัวลงมานั่งที่พื้นข้าง ๆ กัน เอ้ยขอโทษเสียงเศร้าสร้อย แว่นสายตาสีเหลี่ยมเหมือนที่คุณปู่ไม่สามารถบดบังแววตารู้สึกผิดของเขาได้ คุณอิฐลูกลีลุกลนความหาคะดาษทมิฬไขว่คว้าเพื่อเอามาเช็ดคราบน้ำกามที่เขาทำให้เประอะเปื้อนริมฝีปากของผม

“ผมขอโทษนะครับ ผม...” เขาทำเหมือนกับว่าตัวเองเพิ่งทำเรื่องผิดพลาดมาก ๆ มา ฝ่ามือหนาพนมไหว้ผม ศีรษะของคนอายุมากกว่าก้มต่ำ นี่เป็นรีแอักชั่นที่ผมไม่เคยได้จากลูกค้านไหนมาก่อน

เขาควรมีความสุขหลังจากที่มีคนปฏิบัติต่อเขาเหมือนราชา แต่เขากลับมองมาที่ผมด้วยสายตา... เทิดทูน

“ขอโทษอะไรล่ะครับ” ผมรีบจับมือของเขาให้หยุดไหว้ ประคองกรอบหน้า
ได้แว่นให้เงยขึ้น

“ตะ แต่ผม...”

“มันช่วยไม่ได้นี่นา ก็คุณอิฐเสียวมากเลยเอาออกไม่ทัน”

“อะ ขอโทษครับ”

ผมยิ้มขำ อีกฝ่ายก้มหน้าก้มตารับผิด เอาทิชชูจะเช็ดคราบเปื้อนให้ผม
แต่ผมส่ายหน้าปฏิเสธ แล้วก็นิ้วปาดคราบน้ำสีชุ่นที่กลิ่นไม่หมดเอาเข้าปาก แลบลิ้น
เลียนิ้วตัวเองจนชุ่มไม่ต่างจากที่เลียส่วนนั้นของเขาเมื่อครู

“ของคุณอิฐอรรอยจะตาย อ้อนไม่คายทิ้งง่าย ๆ หรือก”

เขาหน้าแดง หูแดงอีกแล้ว

ผมเอื้อมมือไปหยิกแก้มของคนอายุมากกว่าเบา ๆ ก่อนจะเลื่อนมือไปเกลิย
เส้นผมรุงรังที่ปิดหน้าของเขาออก เพราะเริ่มอยากเห็นหน้าตาของเขาให้เต็มสองตา

ขยับเข้าไปนั่งเกยบนตักแกร่ง แก่นกายที่เฟื่องปลดปล่อยกลับปะทุขึ้นมา
อีกครั้งอย่างรวดเร็ว มองก็ครั้งก็ตกใจกับความใหญ่โต ผมใช้มือข้างที่ว่างลูบมันเล่น
ส่วนอีกข้างก็่วนวายอยู่กับการจัดทรงผมให้เขา

“สายตาสั้นแค่นี้ครับ”

“หะ หกร้อยครับ อีก!”

“ถ้าอ่อนจะลองถอดแว่นของคุณอัฐได้ไหม คุณอัฐจะมองเห็นอ่อนไหม”
หลังจบคำถาม อีกฝ่ายก็ทำท่าคิด ก่อนจะตอบ

“หะ เห็นครับเห็น ตะ แต่ในระยะใกล้ ะ”

“ถ้าอย่างนั้นอ่อนขอถอดนะ เพราะเราต้องอยู่ใกล้ ะ กันตลอดทั้งคืนอยู่แล้ว”
ผมไม่รอให้เขาตอบตกลง ก็ถือวิสาสะถอดแว่นตาทรงสี่เหลี่ยมของเขาออก มองเข้าไป
ในดวงตาสีนิลของเขาตรง ๆ โดยไม่มีอะไรคั่นกลาง

ตึกตึก ตึกตึก ตึกตึก

ผมไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเสียงหัวใจที่ดังแผ่ว ๆ อยู่ในตอนนี้เป็นของใครกันแน่

ผมเคยนอนกับลูกค้าน้ำตาดี ๆ มาเยอะ ทั้งนายแบบ ทั้งนักแสดง
หล่อระดับดาราฮอลลีวูดก็เคยร่วมเตียงกันมาแล้ว น่าแปลกที่ผมไม่เคยรู้สึกหลงใหล
ในตัวพวกเขาเลยสักนิด

แต่ไม่รู้ทำไม ใจของผมกลับสั่นไหวเพราะผู้ชายหน้าตาธรรมดา ๆ คนนี้ ดวงตา จมูก ริมฝีปาก สันกรามที่ไม่ได้โดดเด่น แต่กลับเป็นแบบที่ผมชอบไปซะทุกส่วน

“นะ น้องอ้อน”

แม้กระทั่งเสียงสั่น ๆ เหมือนคนขี่ตลาดของเขา แวตตาที่ขอให้ผมเมตตาเขา หน้อยก็ทำให้ผมใจสั่น

“คุณอิฐนี้มีแต่เรื่องทำให้อ้อนแปลกใจนะครับ เพิ่งเสร็จไปแท้ ๆ แต่ก็ลามกอีกแล้ว” ผมผละจากการประสานสายตา อาร์มภพมานานเกินพอแล้ว ผมควรพาหนุ่มเวอร์จินเข้าสู่บทเรียนจริง ๆ สักที

“อ้อนใส่ไซส์ห้าสิบแปดให้คุณนะครับ” ผมคว้าเอากล่องถุงยางที่ซุกไว้ทุกพื้นที่ในห้องออกมาใช้ ฉีกซองเอาห่วงสั้น ๆ ออกมาชูไปมาเป็นของเล่น

นักเรียนคนเดียวของผมเบิกตากว้างต้งอกต้งใจดู ผมเห็นเขาลอบกลืนน้ำลายไปแล้วหลายอีก ดูออกง่ายชะมัด ไม่เป็นงาน เทียบลูกค้าคนก่อน ๆ ไม่ได้เลย

“นะ น้องอ้อน”

แต่ผมกลับรู้สึกสนุกที่ได้เห็นเสื่อร้ายในตัวเขาพยายามจะกระชากหน้ากากสุนัขเชื่อง ๆ ออกมาตามแรงอารมณ์

“พอคว*ของคุณอิฐ อ้อ! ขอโทษครับ” ดูท่าอีกฝ่ายจะยังไม่พร้อมกับการพูดจาสัปดนของผม เขาสะดุ้งแรง ผมเลยต้องเปลี่ยนคำเรียก

“พอไอนี้ของคุณอิฐแข็งเต็มที่ก็ค่อย ๆ สวมถุงยางเข้าไปแบบนี้ครับ” ผมพูดสอน

“พะ ผมขอใส่เองได้ไหมครับ” คนอายุมากกว่าร้องห้ามก่อนที่ผมจะสวมถุงยางสีใส่ให้เขา

แต่แทนที่ผมจะตอบคำถาม ผมกลับโยนคำสั่งให้เขาแทน “แทนตัวเองว่าพี่สิ คุณอิฐ” พลังใช้หัวแม่มือลูบไล่ไปตามความยาวขา ๆ

“พะ พี่”

ผมเกือบจะหลุดปากออกไปว่า ‘แสนรู้’ ตอนที่เขาทำตามทีบอกอย่างไม่มีข้อโต้แย้ง ผมอาศัยจังหวะที่เขาเผลอ สวมเครื่องป้องกันคลุมส่วนหัวที่มีน้ำใสปริ่ม ก่อนจะก้มลงเอาปากครอบใส่ส่วนที่เหลือจนสุดโคนเหมือนที่เคยลั่นวาจาไว้

กลิ่นสตรอว์เบอร์รี่สังเคราะห์คลุ้งไปทั่วเรียวลิ้น ผมไม่ลืมที่จะมีน้ำใจเพื่อแผ่ให้คุณอิฐชิมด้วยตอนที่เราแลกลิ้นกัน

เขากลิ่นหายใจได้นานขึ้นตอนที่เรารูบกันเป็นครั้งที่สาม แต่มันก็นานขึ้นกว่าเดิมแค่ไม่กี่วินาที เขาชอบแฮก ๆ ตอนผมถอดถอนริมฝีปากออกมา

ผมถอยห่างออกมาเพื่อถอดเสื้อผ้าที่ปกคลุมร่างกาย เริ่มจากถอดเสื้อครอป
สีดำเผยเอวบาง ตามด้วยกางเกงแขวงข้างตัวจิ๋ว คุณอิฐมองตาค้าง ตอนที่เขาเห็นว่า
ก้นของผมมีหางแมวสีขาว

ผมอ้าขาเป็นรูปตัวเอ็มไปทางอีกฝ่าย ปล่อยให้เขาเซยชมของสวยงามเต็มตา
ผมเริ่มลูบไล่ไปตามยอดอกสีอ่อนของตัวเอง สะกิดมันเบา ๆ หลาย ๆ ที

ทำงานแบบนี้มาตั้งนานแต่ร่างกายของผมกลับไวต่อสัมผัส

“อ๊ะ อือ” แค่เขี่ยเม็ดเซอร์รี่ของตัวเองเล่นผมก็ร้อนวูบวาบ

“คุณอิฐมาตรงนี้”

กระดิกนิ้วเรียก ร่างสูงใหญ่ก็คลานเข้าเข้ามาใกล้อย่างกล้า ๆ กลัว ๆ ตาคม
ไ้กรอบแวนบดบังมองมาที่ผมเหมือนกล้องจุลทรรศน์ส่องมวลสารทั้งที่ตัวเอง
หน้าแดงเถือก

เขายกมือบีบจมูกตัวเองเหมือนกำลังจะเซ็กว่าเลือดกำเดาไหลหรือเปล่า

“มองห้วนม้ออันไม่วางตาเลยนะ”

“อะ เอ่อ”

“อยากลองดูคมันไหมครับ”

“!!!”

“ทำให้อ่อนครางด้วยฝีมือคุณ มาสิครับ”

“คะ คือ ผม...”

‘ผมไม่เคย’ ไม่ก็ ‘ผมทำไม่เป็น’ นั่นคือคำตอบที่ผมคาดเดาว่าหนุ่มเวอร์จิ้นจะพูด แต่ตอนนี้ไม่มีเวลาให้นักเรียนทบทวนเนื้อหาแล้วละครับ เขาต้องลงมือปฏิบัติจริงเท่านั้น

“คุณอิฐขา เลียห้วนมอ่อนให้หน่อย”

“นะ น้องอ่อน...” เขาครางแผ่ว เสียงสั่นเครือ เงอะ ๆ งะ ๆ มือไม้สะเปะสะปะ

“คุณอิฐเร็ว ๆ” ผมแอนแผ่นออกไปทางเขา เจ้าของชื่อเล่นว่าอิฐมองตามทุกการเคลื่อนไหว เขาน่ะอยากรู้อยากลอง แต่กลับปอดแหก

“หะ ให้พี่ละ... ทำมันจริง ๆ เหมอครับน้องอ่อน”

“อ่อนไม่ได้พูดเล่น อ่อนอยากให้คุณอิฐเลียห้วนมอ่อน”

ทั้งที่ตลอดคำคืนนี้เขาเป็นเจ้าของผมแล้วแท้ ๆ มีสิทธิ์ทำกับผมตามใจชอบ ให้คุ้มกับเงินที่เสียไป ทว่าเขากลับตื่นกลัว และพูดประโยคที่ผมไม่เคยได้ยินจากลูกค้าคนไหนมาก่อน

“พี่ขออนุญาตนะครับน้องอ้วน”

ผมชะงักรอบที่สองของวัน แต่ครั้งนี้เหมือนสติจะหลุดลอยไปไกล ผมมองดวงตาใสซื่อของเขาอย่างไม่เชื่อหูของตัวเอง

เขากำลังคิดอะไรอยู่

“ละ ถ้าพี่ทำไม่ถูก น้องอ้วนบอกพี่นะครับ”

ทำไมต้องสัมผัสกันอย่างถนอมมีอนัก ฝ่ามืออุ่นโอบเอวของผมไว้แผ่วเบา เหมือนปุยพุ่ม ปากสีเข้มค่อย ๆ ครอบยอดอกของผม ลื่นร้อน ๆ ละเมียดละไมเลียวนเป็นวงกลมอย่างตึงอกตั้งใจ

เขากำลังมองคนอย่างผมเป็นอะไร...

ทำไมทำเหมือนผมเป็นอะไรที่ล้ำค่า แสบบอบบาง ทำให้อ่อนโยน... หรือเป็นนิสัยของเขาอยู่แล้ว

“อะ อือ”

“เจ็บหรือเปล่าครับ” เขารีบผละออกมาทำหน้าที่ตาตื่นตระหนก ผมส่ายหน้า ปฏิเสธ กตหัวของเขาเข้าหาแผ่นอกของตัวเองอีกครั้ง

“คุณอิฐทำต่อ เลียสลับกับจุดแบบนั้น อ้อ อ้อนเสียว ไม่ได้เจ็บ”

“คะ ครับ” คนหูแดงตอบรับ เขาเชื่องมากจนผมอยากสวมปลอกคอสวย ๆ ให้สักอัน

“ฮะ แรงอีก อ้อ คุณอิฐเก่ง” ดูเหมือนหนุ่มเวอร์จินคนนี้จะเรียนรู้ไว ลื่นของเขา ทำให้ผมรู้สึกดีมาก ๆ

“ใช้มือเขี่ยอีกข้างไปด้วยครับ อ้า” ผมป้อนความรู้ให้เขาอย่างต่อเนื่องซึ่งเขา เก็บเกี่ยวมันได้อย่างไม่มีบกพร่อง ผมอ้าปาก เงยหน้าขึ้นฟ้า ขาที่อ้าออกค่อย ๆ หุบ เสียดสีกันไปมา ปากก็ครางลั่นเพราะเสียวซ่า

เซอร์วิสเซสของผมมันน่าจะอร่อยมาก คุณอิฐถึงกินอย่างมูมมาม ห้วนมของผม ชุ่มไปด้วยน้ำลายเหนียวหนืด กลางกายแข็งขึ้น ช่องทางด้านหลังขมิบประท้วงว่า ต้องการบางอย่าง

“พะ พอ อ้อ พอแล้วคุณอิฐ”

“...” คนอายุมากกว่าวัยกมีอเช็ดคราบน้ำลายของตัวเองตรงมุมปาก กะพริบตาปริบ ๆ ผมรู้ว่าเขาสงสัยว่าตัวเองทำได้ดีหรือเปล่า จึงเอ่ยชมออกไป

“คุณอิฐเก่งมาก แต่อ่อนอยากให้คุณเลียที่อื่นด้วย” ผมพูดพลางดันแผ่นอกแน่น ๆ ของเขาให้นอนราบไปกับพื้นพรม ส่วนตัวผมก็ขึ้นไปคร่อมหน้าของเขาไว้

“คุณอิฐเลียให้หน่อย ใช้นิ้วขยายมันด้วยนะครับ” ผมเตรียมช่องทางของตัวเองก่อนที่จะรับลูกคำทุกครั้ง แต่ของลูกคำคนนี้ใหญ่กว่าคนอื่นเขา ผมถึงต้องบอกให้เขาช่วยอีกรอบ

“นะ น้องอ่อน”

“เลียเลยคุณอิฐ แล้วค่อย ๆ เอานิ้วเข้าไป ทีละน๊วนะครับ อ้อ อ๊ะ แบบนั้นครับ” เขาทำตามที่ผมบอกเป๊ะ ๆ แลบลิ้นเลียไปตามจีบสีสวย ก่อนจะสอดก้านนิ้วกลางเข้ามาในตัวผม

“อุ่น”

“หึม?”

“ข้างในน้องอ่อนมันอุ่นมากเลยครับ” ผมหลุดคำ คนใต้ร่างผมพูดเสียงเพ้อ ๆ แล้วก็กลับไปทำหน้าที่ของตัวเองต่ออย่างขยัน เขาใหญ่ไปทุกส่วนเลยหรือเปล่านั้น แคนิ้วชี้กับนิ้วกลางที่เบียดกันเข้ามาในช่องทางคับแคบของผมก็ทำให้รู้สึกจุกท่อน้อย ผมตอดรัดเขาตวบ ๆ

“อ้อ อ๊ะ” ก่อนจะครางลั่นห้องตอนที่เขาเพิ่มนิวที่สาม เร่งความเร็วโดยที่ผมไม่ต้องสั่ง ผมเป็นคนเสร็จไม่ยาก แต่ก็นานถ้าไม่ถูกจุด ทว่าคนที่เพิ่งเคยสัมผัสร่างกายของผมครั้งแรกอย่างเขากำลังจะทำให้ผมปลดปล่อยในอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้า

“ตรงนั้น อ้อ คุณอัฐ ตรงนั้น” เขาใช้นิ้วกระแทกเข้าไปโดนตรงจุดกระสัน ผมหายใจถี่เร็ว ไม่อยากจะเชื่อว่าแค่นิ้วก็ทำให้ผมตื่นพล่าน แถมยังเป็นครั้งแรกของผู้ชายคนนี้เสียอีก

ไม่นานก็กระตุก ปล่อยน้ำกามเปื้อนหน้าท้องของตัวเอง ผมเอนตัวลงนอน ชุกอยู่ที่อกสีแทนของคุณอัฐ แบนหูฟังเสียงหัวใจเต้นรัวของเขาระหว่างการพักหายใจ

“นะ น้องอ้อนเจ็บไหมครับ” เสียงทุ้มต่ำเอ่ยถามด้วยความเป็นห่วง เขาขมวดคิ้วเป็นปมเพราะกังวลว่าจะทำให้ผมเจ็บ

ตรงกันข้ามต่างหาก

“อ้อนเสียวมากครับ อ้อนชอบแรง ๆ เพราะฉะนั้นคุณอัฐไม่ต้องอ้อมแรง นะครับตอนที่เอาไอนั้นเข้ามาในตัวอ้อน”

เขากลืนน้ำลาย สีหน้าขาดความมั่นใจ แต่ผมอยากจะบอกเขาเหลือเกินว่าไม่ต้องกังวลไปเลย

“อ้อมอ้อนไปที่เตียงได้แล้วครับ ของจริงกำลังจะเริ่มแล้ว”

ผมทำให้คนไม่ประสาเรื่องบนเตียงเก่งขึ้นมาหลายคนแล้วละครับ

“เอาของคุณอิฐเข้ามาเลยครับ อ่อนพร้อมแล้ว” เอ่ยกระซิบออกคำสั่งเสียง
ย่ำยวน ใช้สองแขนโอบลำคอคนที่เพ็งวางผมลงบนเตียงอย่างนุ่มนวล เคลื่อนให้
ใบหน้าผมเข้ามาใกล้

“คะ คือ สะ ใส่ ขะ เข้า ปะ ไป ละ เลย ะ เหรอ คะ ครับ”

“ฮ่า ๆ คุณอิฐพูดอะไร อ่อนฟังไม่รู้เรื่อง” ผมจูบแก้มปลอบคนที่เสียขวัญ
เห็นเหงื่อที่ซึมตามขมับของเขาก็ตัดสินใจเปลี่ยนท่า

“เดี๋ยวอ่อนขึ้นให้ก่อนก็ได้ คุณอิฐดูแล้วจำไว้นะครับ” คนฟังพยักหน้า
หงิกหงัก เราเปลี่ยนท่ากัน ผมให้เขานอนหงาย ส่วนผมก็นั่งคร่อมทับส่วนนั้นของเขาไว้
มันใหญ่แล้วก็แข็งมากพอที่จะเสียบมะเขือเทศทะลุเลยละ

“อะ อีก” ผมกดตัวลงไปซ้ำ ๆ จากที่คิดว่าขยายช่องทางด้านหลังมาก
พอแล้ว แต่พอเอาเข้าจริง มันเข้าไปได้ยากมาก แค่ส่วนหัวก็รู้สึกจุกท้อ

“น้องอ่อนครับ มันแน่นมาก น้องอ่อนจะไม่เจ็บใช่ไหมครับ” คุณอิฐมีสีหน้า
เหยเก ทั้งที่ตัวเองก็พยายามสะกดกลิ่นอารมณ์ แต่ก็ยังจะมาเป็นห่วงคนอื่น

“อ้า อ้อ มะ ไม่เจ็บ” ทำเป็นบ่นอีกฝ่ายในใจ แต่ผมก็ยังพยายามกลืนกินตัวของเขาเข้าไปอีก ความใหญ่โตคับแน่นทุกพื้นที่ ผนังอ่อนนุ่มโอบรอบมันไว้พร้อมกับตอдрัดตบ ๆ เป็นระยะ

“ขยับ อ๊ะ ขึ้นลง อ้า แบบนี้นะครับ” ผมพูดสลับกับครางตอนที่สามารถเอากลางลำตัวของคุณอิฐเข้ามาได้จนสุดลำ หน้าที่องผมนูน อวัยวะตรงกลางแข็งขึ้นมาอีก แม้จะไม่ได้จับต้อง หายใจลำบากมาก ๆ

ผมยกสะโพกโค้งขึ้นลงช้า ๆ เพราะเจ็บแปล๊บ ๆ แต่พอเริ่มเสียวก็ขยับตามจังหวะที่ชอบ เกิดเสียงเนื้อกระทบกันดังระงมในห้องสี่เหลี่ยม

“อ่า ชี๊ด นะ น้องอ้อนครับ พี่เหมือนจะตาย”

คำพูดคำจान่าเอ็นดูจริง ๆ

“ถ้าตายคุณอิฐก็ได้ขึ้นสวรรค์นะครับ” ผมคงเอาจริงขึ้นลง ขึ้นให้สุดเหมือนสิ่งที่เชื่อมระหว่างเราจะหลุดจากกัน คุณอิฐทำหน้าที่เหมือนเสียดาย ก่อนที่ผมจะกดกันลงไปแรง ๆ ทำซ้ำ ๆ แม้ตัวเองจะร้องครางไม่เป็นภาษา

“คุณอิฐ อ้า พอละทำเป็นหรือยัง เปลี่ยนเป็นท่าหมากันเถอะ” ผมลุกขึ้นเปลี่ยนเป็นท่าคลานสี่ขา เหลียวหน้ากลับไปมองว่าคุณอิฐจะทำยังไงต่อ ร่างสูงค่อม ๆ ลุกขึ้นมาอย่างเก้ ๆ กัง ๆ

“ตรงนั้นของน้องอ้อนมะ มันแดงแล้วนะครับ”

“ไม่ต้องสนใจหรอกครับ เอาของคุณอิฐเข้ามา เร็ว ๆ ครับ อ้อนเจียน”

“นะ น้องอ้อน” เขาครางเสียงอ่อยในลำคอ แต่ก็ยอมขยับมาซ้อนข้างหลังผม
แท่งเนื้อร้อนผ่าวได้เครื่องป้องกันชนเข้าที่สะโพกของผม

“พะ พี่เอาเข้าไปเลยนะครับ” คุณอิฐแทรกความเป็นชายของตัวเองเข้ามา
ช้า ๆ ซึ่งมันไม่ทันใจเอาเสียเลย ผมจัดการแต่งสะโพกไปข้างหลังจนเรากลับมา
เชื่อมติดกันอีกครั้ง

“กระแทกแรง ๆ คุณอิฐ ไม่ต้องอดทน ทำแค่นั้นอ้อนไม่รู้สีก”

ประโยคคำสั่งที่ดูเจ้ากี้เจ้าการของผมเมื่อครู่ เหมือนไปกระตุ้นหัวใจที่
หลับใหลตื่นขึ้น ผมได้ยินคุณอิฐกระซิบขออนุญาตข้างหู แถมบอกอีกด้วยว่าถ้าเจ็บ
ให้บอก และหลังจากนั้นความอ่อนโยนของสุนัขแสนรู้ก็หายไป

“อ้อ อ้อ อ๊ะ คุณอิฐ” ผมตัวโยกคลอน เพราะแรงกระแทกจากคนตัวใหญ่กว่า
ฝ่ามือหนาที่ล็อกที่เอวบางของผมแล้วแต่งสะโพกใส่ไม่ยั้ง

ด้วยความที่เขาเป็นมือใหม่แรก ๆ มันตะกุกตะกัก แต่พอเขาจับจังหวะได้
ก็ตะบ๊ิตะบันโถมแรงใส่ผม แต่ขณะเดียวกันผมก็ได้ยินเขาเอ่ยถามผมตลอดว่าไหว
หรือเปล่า

ผมรู้ความใหญ่โตที่เสียตื้ออยู่ในช่องทางแน่น ๆ คุณอิฐครางเสียงพร่ำ

“นะ น้องอ่อน” เขามีสีหน้าทรมานเพราะพิษของความเสียวซ่า ร้าวสะโปก ไม่พักเพราะหยุดไม่ได้เหมือนคนเสพติด เปลี่ยนมือที่วางไว้บนเอว เลื่อนมาที่ก้นขาว ๆ ของผม เขายืนยันทั้งสองข้าง

ผมน้ำตาไหลเพราะความรู้สึกที่เอ่อล้น ตาเลื่อนลอย ใช้มือชักrudของตัวเองไปด้วย แต่ทำได้ไม่นาน คุณอิฐก็แย่งทำแทน เขาทั้งกระแทกไปด้วยแล้วก็ใช้มือปรนนิบัติผมได้ดี

เขาเป็นหนุ่มเวอร์จิ้นที่เก่งเหลือเชื่อ จากที่ผมคิดจะเล่นงานเขาให้สำลักความเสียว แผนของผมกลับล่มไม่เป็นท่า

เขาใหญ่ อืด ทำนานแล้ว แต่ก็ไม่ยอมเสร็จสักที ผิดกับผมที่ปล่อยน้ำกามเปื้อนเปรอะเตี้ยงไปหลายจุดแล้ว แต่เขาก็กังไม่เสร็จ พรงนี้เข้ากับข้อศอกของผมต้องซ้ำแน่

“อ้า อื้อ”

ผมเปลี่ยนมานอนหงายลงกับเตี้ยง ถูขยงชั้นที่สองถูเอามาใช้เพื่อทำท่ามิชชันนารี ผมพาดเรียวขาไว้บนบ่าของคุณอิฐ หนุ่มเนิร์ดของผมสวมถูงขยงไม่ค่อยคล่อง แต่เขาก็ทำมันได้สำเร็จ

เราเริ่มบทเรียนใหม่กันอีกรอบ ขณะที่ประสานสายตากันไม่ละ ผมรู้ว่าตัวเองควรพอ แต่ตอนที่มองเข้าไปในดวงตาของหนุ่มแว่นชี่อายคนนี้ ความใสซื่อของเขา กลับกระตุ้นให้ผมต้องการขึ้นไปอีก

“อ่า ชี๊ด” ใบหน้าที่ไม่ได้ดูโดดเด่นของเขาเหยเก้ไปตามอารมณ์ ทุกครั้งที่เขาเรียกผมว่าน้องอ่อน ตรงนั้นของผมนี่ก็จะยิ่งบีบรัดแก่นกายของเขาแน่น ๆ

“อ้อ คุณอิฐ อีก” ผมคว่ำลำคอแกร่งเข้ามาจูบปิดปาก น่าแปลกชะมัดที่จู่ ๆ ผมก็รู้สึกขัดเขินที่โดนมองนาน ๆ จนต้องหลบตา แล้วมีสมาธิอยู่ที่ริมฝีปากหยัก

ผมไม่มั่นใจว่าคุณอิฐเปลี่ยนถ้อยคำไปก็อัน รู้แค่ว่าทันทีที่เขาเสร็จสมไม่ก็นาทีเราก็มียะไรกันอีกรอบและอีกรอบ

เป็นคืนแรกที่ผมรู้สึกเสียวจนสมองขาวโพลน จากที่เป็นผู้นำก็กลายเป็นผู้ตามเพราะคุณลูกค้าคนนี้เก่งขึ้นเรื่อย ๆ ขนาดที่ผมไม่เคยเจอมันทำให้เสียวช่านจนตาลอย

ร่างกายผมถูกปกคลุมไปด้วยน้ำลามาก ซึ่งเป็นผมเองที่อ่อนวอนขอให้เขาแตกตามตำแหน่งที่ต้องการ ทั้งใบหน้า ในปาก เนินอก และใกล้ ๆ สะโพก

ความทรงจำสุดท้ายก่อนที่ผมจะหลับ คือภาพที่เพื่อนเอ็นอันใหญ่ฉีดยาน้ำสีขาวใส่ข้างแก้มของผม

ก่อนจะเป็นภาพคุณลูกค้าใส่แว่นเซย ๆ เอาผ้าชุบน้ำเช็ดตัวให้ผมอย่าง
เบามืออย่างที่ไม่เคยมีใครทำมาก่อน

บทที่ 2

“อีก ซึ่ด”

ผมไม่อาจต้านทานความยั่วยวนของร่างบางได้ ทำให้ต้องแอบยกมือปาดเลือดกำเดาที่เปื้อนจมูกอยู่บ่อยครั้ง ผั่งอ่อนนุ่มที่บีบรัดกลางลำตัวของผมมันร้อนเหมือนซาลาเปาเพิ่งออกจากเตา น่องดิอ่อนยืนหันหลังเข้ากำแพงโดยมีร่างสูงโปร่งของผมแนบชิดไม่มีช่องว่าง ผมก้มมองส่วนนั้นของเราที่เชื่อมติดกันอย่างไม่เชื่อสายตาตัวเองว่าไอ้เหี้ยอย่างผมจะมีโอกาสได้กอดนางฟ้าคนสวยไว้แบบนี้

“อะ อ้า” เสียงใสครางกระเส้า ผมเป็นห่วงเหลือเกินว่าน้องเขาจะเจ็บคอเพราะร้องอย่างต่อเนื่อง

“อ่า นะ น่องอ่อนไหวไหมครับ”

“อ้อ คุณอิฐ อ้า แรง ๆ รักอ่อนแรง ๆ แบบนั้น อ้อ คุณอิฐคนเก่ง” หัวใจของผมพุดเต็มดวงทุกคราที่ได้ยินคนอายุน้อยกว่าเอ่ยชม พยายามจะขยับสะโพกเข้าออกให้ได้ดังใจเขา

ฝั่งจุมกกลางหลังคอขาว สูดดมกลิ่นกุหลาบหอม ๆ จากร่างนุ่มไม่รู้จักเบื่อ
ประทับจูบไปทั่วลาดไหล่เนียน เกิดเสียงจ๊ับเบา ๆ และรอยสีชมพูจาง ๆ

“อุ้มอ่อนน้อย” คนสวยหันหน้ามาหาฉัน สองแขนเล็กโอบรอบลำคอของผม
ใบหน้าเซ็กซี่เจือความอิตโรยชบอยู่บนลาดไหล่ของผม ไม่รอช้าผมซ้อนสะโพกของน้อง
ขึ้นตามคำบอก คนตัวเล็กเบาหวิว แต่ก้นขาว ๆ กลับอวบอึด

“เขาเรียกว่าท่าอุ้มแดง อ้อ ทำนี้ดันของคุณอิฐเข้ามาลึกมาก ๆ เลยครับ”
ผมหน้าร้อนตอนได้ยินอีกฝ่ายพูดจาทะเล่ แต่ก็จริงอย่างที่เขายก ผมรู้สึกว่ามันแข็ง
เข้าไปในตัวน้องอึดลึกมาก ๆ รู้สึกดีมาก ๆ แบบที่ว่าถ้าผมตายตอนนี้ก็ไม่เสียดาย
ชีวิตแล้ว

“อ้อ คุณอิฐ อ่อนจะเสร็จ อ้อ พาอ่อนไปที่เตียง”

“ให้ ให้พี่เอาออกก่อนไหมครับ”

“ไม่เอา อุ้มผมไปทั้งแบบนี้เลยคุณอิฐ” คนพูดเอาขาเรียวกอดเอวผมไว้ ผม
ได้แต่กะพริบตาปริบ ๆ ไม่กล้าโต้เถียงอะไร ก้าวเดินไปข้างหน้าทั้งที่เรายังสอดใส่กันไว้
เสียงครางเพราะ ๆ ของน้องอ่อนดังลั่น

“อ้อ มันลึก คุณอิฐอ่อนเสียว จับของอ่อนน้อย อ่อนจะเสร็จ” ผมค่อย ๆ
วางร่างบางลงบนเตียง ใช้ฝ่ามือใหญ่จับที่แก่นกายขนาดน่ารักเบา ๆ แล้วชักขึ้นลง
ขณะที่สะโพกก็ไม่หยุดกระแทกเข้าออก

ร่างบางสั่นระริก ไม่นานน้ำขาวขุ่นก็เปื้อนฝ่ามือของผม มันกระเด็นไปเปอะ
หมอนสีขาว แต่ก็ไม่มีใครสนใจหรอก น้องดิอ่อนเหลวเหมือนน้ำแข็งละลาย เขานอน
แผ่หรา ผมมองเห็นทุกสัดส่วนของเขาจากตรงนี้

เรือนร่างอรรชรขาวผ่องเมื่อกระทบแสงไฟ ช่องทางด้านหลังแดงช้ำมันทำให้
อุณหภูมิของผมสูงขึ้นตอนที่เห็นว่าเอ็นสีเนื้อของผมผลุบโผล่ออยู่ ผมกำลังมีเช็กช้อย
จริง ๆ...

“อ้า คุณอิฐ อ้อ จุก”

กับคนสวยเหมือนนางฟ้าด้วย

“น้องอ่อน พะ พี่จะเสร็จอีกแล้ว” ผมกัดฟัน ความรู้สึกเหมือนมีอะไรจะปะทุ
พุ่งทะยานขึ้นฟ้า เราทำแบบนี้กันมาค่อนข้างนานแล้ว แต่ผมกลับพบว่าจิบสียวยัง
สามารถโอบรัดผมได้แน่น

“มาแตกที่หน้าอ่อนนะคุณอิฐ” ผมทำตามเสียงหวาน ๆ ที่เอ่ยประโยคคำสั่ง
ทะลึ่ง ๆ ขวนใจหวิว ผมถอนแค้นกายออกมา ดึงเครื่องป้องกันทิ้งไปไกล ๆ ชันเข้า
สองข้างขึ้น มือข้างซ้ายจับส่วนร้อนฟ่าวแล้วชักขึ้นลง ส่วนหัวแดงกำถุไถไปตาม
แก้มนุ่ม ยังไม่ทันที่น้องดิอ่อนจะอ้าปากรับของผมเข้าไป น้ำสีขุ่นก็พุ่งออกมาเปื้อน
ใบหน้าสวย ๆ

“อ่า นะ น้องอ้อน ซี้ด” ผมครางเสียงต่ำ ปลดปล่อยออกมาทุกหยาดหยด คนที่นอนอยู่ปรือตามอง ผมไม่แน่ใจว่าตัวเองรุนแรงเกินไปหรือเปล่า ไม่อยากจะโทษว่ามันเป็นเพราะอีกฝ่ายเร้าให้ผมทำแรง ๆ แต่ยอมรับว่าผมตะปี้ตะบันตักดวงความสุขจากร่างบางไม่รู้จบ

ตอนที่เห็นเปลือกตาสีสวยปิดลง หัวใจของผมร่วงไปอยู่ที่ตาตุ่ม

“น้องอ้อนครับ!”

ผมพยายามปลุกให้คนที่หลับไปตื่นขึ้นมา จับตามเนื้อตัวของคนอายุน้อยกว่า เพื่อดูว่าบาดเจ็บตรงไหนหรือเปล่า ตอนนั้นผมถึงได้รู้ว่าตลอดสามสี่ชั่วโมงที่เรา กอดกัน ผมทำอีกคนซ้ำแค่ไหน

“น้องอ้อนตื่นครับ พี่จะพาไปโรงพยาบาล” ผมเอ่ยบอกอย่างร้อนรน เตรียมจะหาเสื้อผ้ามามาใส่ให้คนเปลือย ทว่าเสียงจ้วเจียของคนหลับก็เรียกสติของผมก่อน

“อ้อ อ้อนแคง่วงคุณอิฐ”

ผมรีบกระโดดขึ้นไปบนเตียง ใช้หลังมืออังที่หน้าผากของน้องเพื่อวัดอุณหภูมิ

“ไม่เป็นอะไรใช่ไหมครับ น้องอ้อนอยากได้อะไรไหม”

“คุณอิฐเสร็จแล้วก็กลับไปได้เลยครับ อ่อนจะนอน” พุดจบกี้หาวจนตาปิดอย่างน่ารัก ร่างบางพลิกตัวหันหลังคลุมโปง ผมงะพริบตาปริบ ๆ ก่อนจะถอนหายใจอย่างโล่งอกที่อีกฝ่ายไม่ได้เป็นอะไร

ผมปลีกตัวไปหาผ้าขนหนูในตู้ข้างเตียง เจอแล้วก็เอามันไปชุบน้ำในห้องน้ำ

“อือ” ผมเอาผ้าบิดหมาด ๆ เช็ดไปตามกรอบหน้าที่ผมทำสกปรก คนถูกกวนเวลาพักผ่อนส่งเสียงรำคาญในลำคอ ผมพยายามทำอย่างเบาที่สุดเพื่อไม่ให้น้องตื่น เอาผ้าขนหนูซับไปตามหน้าผากมน เปลือกตาสีมุก จมูกเล็ก ๆ และปากสีแดงที่บวมเจ่อ

ผมจำไม่ได้ว่าเคยเช็ดตัวให้ใครอีกไหมนอกจากคนในครอบครัว ทว่าผมไม่คิดมากหรอก ตอนที่ประณิตเช็ดข้อเท้าให้คนอายุน้อยกว่า

เอาเสื้อเชิ้ตของตัวเองให้น้องใส่เพราะเสื้อผ้าของเขาเปื้อนคราบน้ำสีขาว จัดทำให้น้องนอนสบาย ๆ ก่อนจะย้ายตัวเองไปนั่งอยู่ปลายเตียง ผมเฝ้ามองคนที่เพิ่งผ่านช่วงเวลาวาบหวามมาด้วยกันอยู่อย่างนั้น

หัวใจยังเต้นแรงไม่หาย ฝ่ามือยังร้อนผ่าว รสชาติหวาน ๆ ติดอยู่ที่ปลายลิ้น เสียงครวญคราง คำพูดทะลึ่ง ๆ ที่ปลุกอารมณ์ทำให้หน้าแดง แต่ผมก็อยากไต่ยีนมันอีกครั้ง

อยากไต่ยีนคำว่า ‘คุณอิฐ’ ทุก ๆ วันเลย

“น้องอ่อน”

สายสัมพันธ์บางอย่างก็คลานเข้ามาในใจของผม คำถามไร้สาระผุดขึ้นในหัว

ถ้าจบคีนีไป เราก็กลายเป็นคนไม่รู้จักกันแล้วใช่ไหม? นั่นหมายความว่าน้องจะไปน่ารักกับคนอื่นที่ไม่ใช่ผม โดยที่ผมไม่มีสิทธิ์ห้ามอะไรใช่ไหมเปล่า

ผมเผลอกำหมัดเข้าหากัน ทั้งที่ผมก็เป็นลูกค้า ควรจบเมื่อเสร็จสิ้นการซื้อขาย แต่ทำไมหัวใจของผมมันถึง...เจ็บ

“น้องอ่อนครับ พี่ขออดได้ไหม”

“...”

แม้ว่าจะไม่มีใครตอบรับแต่ผมก็ขออนุญาตก่อนที่จะสวมกอดร่างบางไว้นั่น ๆ ในตอนที่เรามอบความอบอุ่นให้แก่กัน ผมได้คำตอบของคำถามที่สงสัยอยู่ในตอนที่แขนเล็ก ๆ กอดตอบ

ไม่ใช่แค่ร่างกายที่ผมเสียให้เขาไปในคีนีนี้ ดูเหมือนผมจะเผลอยกหัวใจของตัวเองให้เขาไปด้วย

“พี่คิดว่าพี่ตกหลุมรักน้องอ่อนแล้วละครับ”

หลงรักพนักงานบริการที่ได้ครั้งแรกของผมเข้าเต็มเปา

.

.

.

.

.

.

“นี่มึงเป็นใครเนีย! คายเพื่อนกูออกมาเดี๋ยวนี้!”

“กูจริงจั่งนะตั้ม”

“มึงจะบ้าปะ! ค่าเข้าปั๊บนั่น ค่าซื้อพนักงานบริการอีกเกือบหมื่น มึงก็รู้ว่า
เราเก็บเงินกันเป็นเดือน ๆ เลยนะเว้ยกว่าจะได้ไปทีนั้น”

ผมคอดก ซาเย็นในมือไม่สามารถกลบรสชาติความขมของความจริงที่ผม
กำลังเผชิญอยู่ได้

เมื่อเช้าผมตื่นขึ้นมาในห้องนอนที่เคยเป็นสนามรักแล้วพบว่าข้างกายไม่มีร่างนุ่มนิ่มที่เคยกอด มันทว่างเปล่า มีเพียงเสื้อเชิ้ตสีขาวที่ผมเคยสวมให้น้องดิอ้อน เขาถอดมันคืนผม วางไว้บนโต๊ะข้างกับแว่นทรงสี่เหลี่ยม

ออกจากผ้ามาก็ไม่เจอใคร มีแค่ฟီการ์ตที่กล่าวอำลาผมอยู่หน้าประตู แม้แต่เพื่อนรักอย่างไอ้ตั้มก็หนีผมกลับบ้านก่อน

และเหตุผลของมันทำให้ผมตกใจ

“มึงไม่รู้หรอว่าเขาจำกัดเวลาให้แค่คนละสองชั่วโมง”

“หะ หะ?”

“เบอร์ตองเก้าคนนั้นเขาไม่บอกมึงหรอ?” ผมส่ายหน้าช้า ๆ เป็นคำตอบ ไอ้ตั้มมันเล่าว่าพอมันทำกิจกรรมบนเตียงกับน้องเบอร์สามที่มันเลือกไปครบสองชั่วโมง น้องเขาก็ไล่กลับ

แต่ผมกลับอยู่ในห้องนั้นกับน้องอ้อนจนเช้า

“แสดงว่าไอ้นันของมึงต้องจริงจังสิวะไอ้อิฐ เขาต้องตั้งใจทำแปดนิ้วของมึงแน่ ๆ ถึงไม่ยอมบอกมึงว่าหมดเวลาแล้ว แหม ไม่ธรรมดาอะครับไอ้แว่น” ไอ้ตั้มยื่นมือมาลูบหัวผมแรง ๆ ด้วยความหมั่นไส้เต็มประดา

หัวใจผมกระตุกวบตอนคิดตามที่ไอ้ตั้มบอก ผมทำได้ดีใช่ไหม? เขาพอใจในตัวผมใช่ไหม? น้องดิอ่อนถึงอนุญาตให้ผมกอดเขาไว้แบบนั้นทั้งคืน

“ยืมจนปากจะฉีกถึงรูปแล้วไอ้เพื่อนยาก มันยังงี้ ค่อนคินที่หายไปด้วยกัน มันเกิดอะไรขึ้น”

“เกิดความรัก”

“ตลกแตกแล้วไอ้อิฐ!”

“กูพูดจริง ๆ นะตั้ม”

“โถ เด็กน้อยของกู มึงจะบอกว่าได้กันแค่คินเดียวก็รักเขาเลยหรอวะ”

“ใช่ กูรักเขา” ไอ้ตั้มทรุดลงไปนั่งหัวเราะจะเป็นจะตายอยู่ที่พื้น ไม่ได้ฟังที่ผมพยายามจะอธิบาย

“ไอ้สัตว์กูปวดท้องเลย โอ๊ย ฮ่า ๆ น้ำตาไหลเลยไอ้เหี้ย ฮ่า ๆ” เพื่อนตัวสูงยกมือปาดน้ำตา ผมเริ่มหน้ามึน เพราะมันไม่หยุดหัวเราะเยาะผมสักที

ผมรู้ว่ามันไร้สาระในสายตาคนอื่น แต่ที่ผมตกหลุมรักน้องดิอ่อนมันเป็นเรื่องจริงนี่ครับ มันไม่ใช่อารมณ์ชั่ววูบ

“ไอ้ตั้ม” ผมกดเสียงต่ำ

“เออ ๆ ภู ขอโทษ ภู อีบ ภูหยุดไม่ได้ อ่า ๆ...ไ้ห่า มีที่ไหนวะได้กันคืนเดียว
ก็รักกัน”

“ภูนี่เง”

“มึงแค่หลงเขาไอ้อิฐ ไม่ก็แค่ติดใจ มึงเพิ่งเสียชิงให้เขา เพิ่งเคยเีย*ครั้งแรกจะ
รู้สึกใจเต้นตึกตัก โลกเป็นสีชมพูเหมือนเด็กเห่อหมอ*ก็ไม่แปลก เพราะภูก็เคยผ่านมา
แล้ว”

“.....”

“เดี๋ยววันสองวันก็ลืมแล้ว เชื้อภู” ไ้ตัมตบป่ำมม มันพูดเหมือนว่าเป็น
เรื่องง่าย ๆ แต่ไม่รู้ทำไมข้างในใจของผมหลับประท้วงว่าเรื่องเมื่อคืนที่เกิดขึ้นจะสลัก
อยู่ในความทรงจำผมไปตลอด

หลังจบเวลาพักเที่ยง ผมหลับมาทำงานตามเดิมด้วยจิตใจที่ไม่ปกตินัก ผม
เป็นพนักงานฝ่ายไอทีในบริษัทประกัน เงินเดือนบวกโอทีก็แค่หมื่นแปด เหลือบมอง
ปฏิทินที่วางอยู่บนโต๊ะก็หดหู่ เพิ่งต้นเดือน กว่าเงินเดือนของผมจะออกก็อีกหลายวัน

ผมไม่มีหนี้ คอนโดฯ ที่อาศัยอยู่ตอนนี้ก็ผ่อนหมดแล้ว ผมไม่มีรถยนต์ มีแค่
มอเตอร์ไซค์คันเก่า ๆ แต่เลือกเดินทางมาทำงานโดยบีทีเอส

ผมเป็นลูกชายคนเดียว พ่อกับแม่ของผมทำสวนทุเรียนที่ขอนแก่น พวกท่าน
เอ่ยปากไม่ให้ผมส่งเงินให้ท่าน เพราะเห็นรายรับกับรายจ่ายของผมแล้วอดเวทนา
ไม่ได้

ที่ผ่านมาผมคิดว่าใช้ชีวิตไปช้า ๆ แบบที่เป็นอยู่ก็มีความสุขดี ผมไม่เคย
ทะเยอทะยานจนกระทั่งเมื่อวาน ความรู้สึกอยากรวนลั่นฟ้าก็แวบเข้ามาสมอง อยากมี
เงินเยอะ ๆ เพื่อไปหาน้องดิ้อนอีกครั้ง

หรือถ้าเป็นไปได้ก็อยากให้เขาเป็นของผมคนเดียวโดยถาวร

ว่าแต่ร่างกายของเขาจะเป็นยังไงบ้างนะ ผมเป็นห่วงจนใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

“ไอ้ตัม”

“ว่า?”

“คนที่เพิ่งมีอะไรกันเขาต้องบำรุงร่างกายยังไงวะ”

“อะไรของมึงอีก...นี่ยังไม่หายบ้าอีกหรือ” ผมไม่ได้ตอบคำถามไอ้ตัม สายตา
จดจ้องไปที่คำค้นหาบนหน้าจอบราวเซอร์

“ในเน็ตบอกว่าให้กินนมช็อกโกแลตกับอาโวคาโด มึงว่าควรซื้ออะไรไปให้เขา
เพิ่มไหม”

“กุศิดถูกคิดผิดวะที่พามึงไปเสียบริสุทธิ์ที่นั่น เห็นแววคลังเหี้ย*มาแต่ไกลเลย”

“เลิกงานแล้วไปเดินห้างเป็นเพื่อนกูหน่อยนะ”

“เดี๋ยว ๆ ใจเย็นก่อนไอ้ชาย ชื้อแล้วมึงจะเอาไปให้เขา ยังไง มีเงินเข้าพับ
เหร่อ”

ผมนึกคิด “ฝากพี่การ์ดเอาไปให้ได้ไหม”

“โอ้โห! กูละนับถือความพยายามของมึงจริง ๆ”

กึก

ประโยคข้างต้นของไอ้ตั้มทำให้ผมคิดได้ เพราะความพยายามอยู่ที่ไหน
ความสำเร็จอยู่ที่นั่น ผมล้วงกระเป๋าสตางค์มานับธนบัตรที่เหลืออยู่ แต่ส่วนมาก
ดันเป็นเศษเหรียญห้า เหรียญสิบ

“เงินกูก็มีอยู่แค่นี้”

“นั่นแหละเพื่อนยาก ถ้าไม่อยากแตกมามาตั้งแต่ต้นเดือนก็เปลี่ยนความคิดซะ” ไอ้ตัมตบ่าผมสองสามที มันยกยิ้มอย่างพอใจ ก่อนที่ประโยคถัดไปของผมจะทำให้มันเลือดขึ้นหน้า

“แต่นับดูแล้วก็พอซื้อแบรนด์รังก์ให้เขาได้อยู่”

“WHAT!! แบรินรังก์เหี้ยไรของมึงอีก! นี่มึงได้ฟังที่ถูกพูดบ้างไหมเนี่ยไอ้อิฐ! ไอ้...”

ไอ้ตัมบ่นผมอีกหลายประโยค แต่ผมเหมือนคนหูดับ ไม่ได้ยินอะไรแล้ว ใจจดจ่ออยู่กับการรอเจอหน้าน้องดิอัน

‘คุณอิฐ อ้อ คุณอิฐของอันเก่งมาก’

ผมอยากเห็นรอยยิ้มของเขา อยากได้ยินชื่อของตัวเองจากปากของเขาเร็ว ๆ

ตกเย็น

ผมขอให้ไอ้ตั้มมาเป็นเพื่อน ในมือมีกระเช้าแบรนต์รังนกตามที่ตั้งใจไว้ ผมยกมือดันกรอบแว่นเพราะรู้สึกประหม่าตอนที่เดินเข้าไปใกล้พีการ์ดร่างใหญ่คนเดิม

“นี่มีเอจจริงใช่ปะ” ไอ้ตั้มคว้าไหล่ของผมไว้ ถามประโยคเดิม ๆ รอบที่สิบ

“ก็แค่...ฝากของให้เฉย ๆ”

อีกฝ่ายถอนหายใจเฮือกใหญ่

“กูไม่เคยพบเคยเจอลูกค้าที่ไหนทรีตคนขายบริการแบบมีงมาก่อนเลย” ผมขี้เกียจฟังมันด่า รีบเดินไปต่อแถวลูกค้าที่กำลังรอตรวจบัตรประชาชน

“สวัสดีครับ ขอบัตรสมาชิกกับบัตรประชาชนด้วยครับ” พนักงานที่หยุดยืนอยู่ข้างหน้าพีการ์ด เขาก็เอ่ยบอกเสียงห้าว

“คะ คือผมไม่ได้มีบัตรสมาชิกครับ คะ แค่อยากรบกวนฝากของให้คนคนหนึ่ง” ผมทำเป็นใจดีสู้เสือ ยืนถ่วงผลไม้กับกระเช้าไปข้างหน้าพีการ์ดที่ขมวดคิ้วเป็นปม

“ผมอยากฝากของให้คุณดิอ่อนนะครับ” พีการ์ดร่างใหญ่ปรายตามอง

“สักรุ่นะครับ” ก่อนจะบอกให้ผมไปยืนรอข้าง ๆ เขาปลีกตัวไปกดโทรศัพท์คุยกับใครสักคน ผมได้ยินฟีการ์ดอธิบายให้คนปลายสายฟังว่าของที่ฝากให้คืออะไร ไม่นานเขาก็กดวางสาย

“วันนี้คุณดิอ้อนไม่เข้ามาทำงานครับ ทางร้านเราไม่รับปากนะครับว่าของที่คุณลูกค้าฝากจะถึงมือคุณดิอ้อนหรือเปล่า ไม่ทราบว่ายืนยันที่จะฝากของไหมครับ”

“อะ เอ่อ แล้วพอจะทราบไหมครับว่าทำไมคุณดิอ้อนไม่มาทำงาน เขาไม่สบายหรือเปล่าครับ”

“ผมไม่สามารถเปิดเผยข้อมูลส่วนนั้นได้ครับ” ฟีการ์ดพูดเสียงเข้มขึ้น เป็นสัญญาณว่าผมไม่ควรเข้าซื้ออะไรอีก สุดท้ายผมก็ตัดสินใจฝากของที่ซื้อมากับกระดาดไนต์ให้ฟีการ์ดไป ก่อนจะเดินคอตกไปหาไอ้ตัมที่ยืนรออยู่ไม่ไกล

“ยังไง?”

“กูฝากของไปแล้ว แต่เขาบอกว่าไม่รับปากว่าจะถึงมือคุณดิอ้อนหรือเปล่า”

“เฮ้อ! แล้วมึงฝากไปทำอะไรวะ เกิดไม่ถึงมือคุณดิอ้อน มึงก็เสียเงินฟรีอะดิ มึงไปเอาของคืนมาไปไอ้อิฐ” ตัมพยายามดันหลังให้ผมเดินกลับไปทางเดิมแต่ผมก็ชินตัวไว้

“แต่มันก็อาจจะถึงก็ได้มั้ง ไม่เป็นไรหรอก” มันเป็นความสบายใจของผม
อย่างน้อยก็ได้ทำลงไปแล้ว

“กลับกันไอ้ตัว”

ที่เหลือก็ได้แต่หวังว่าให้น้องเขาได้รับความปรารถนาดีของผม

บทที่ 3

PART

“ขอโทษที่รบกวนนะปอ”

“ขอทงขอโทษอะไรละกะทิ เรื่องเล็กน้อย ลูกมากินข้าวต้มกัน ฉันซื้อร้านที่
แกชอบมาให้อด้วย” ผมยิ้มหวานให้เพื่อนสนิทก่อนจะลุกขึ้นจากเตียงนอน เดินไปหา
หญิงสาวในชุดนักศึกษา

กลิ่นข้าวต้มกุ่มหอม ๆ ยั่วน้ำย่อยทำให้ผมอารมณ์ดีจากที่หงุดหงิดตลอด
ช่วงเช้าเพราะไม่มีแรงไปหาอะไรกิน ปวดหัว ปวดตัวเพราะค่าคีนแสนร่าร้อนกับ
ลูกค้าคนเมือวาน

หมดสภาพจากคนสวยขา เหลือแค่เด็กผู้ชายตัวผอมในชุดเสื้อยืดกับ
กางเกงเจเจ

“ปกติแกไม่เคยป่วยนี่ที เจอลูกค้าไม่ดีเหรอ”

ผมนึกทวนคำถามของปอในใจ

ลูกค้าไม่ดี?

‘น้องอ่อนไหวไหมครับ เจ็บตรงไหนไหมครับ’

‘น้องอ่อนตื่น พี่จะพาไปโรงพยาบาล’

เขาคอนนั้นไม่ใกล้เคียงคำว่าไม่ดีเลยสักนิด

“เปล่า” ภาพผู้ชายหน้าตาธรรมดา ๆ ใส่แว่นเขย ๆ ชัดเจนขึ้นในความทรงจำ ลูกค้าคนแรกที่ผมแหกกฎ ปล่อยให้อีกฝ่ายกดดันฟ้าสาบ ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกัน ว่าทำไมไม่เอ่ยปากห้ามตอนที่รู้ว่าหมดเวลาแล้ว

‘คุณอิฐใส่เข้ามา อ้อ คุณอิฐรักอ่อนแรง ๆ’

แถมผมยังเฝ้าให้เขาตะป๊ะตะบันทำกันอย่างไม่มีพักอีกต่างหาก ที่จับไข้ววดสะโพกแทบเดินไม่ได้ก็เป็นเพราะตัวผมเอง

“แกเลิกทำมันไหม ตอนนี้แกไม่ได้จนเหมือนเมื่อก่อนแล้วนะกะทิ” ปอตักกึ่งในถ้วยของเธอมาให้ผม เพื่อนที่โตมาจากสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าด้วยกันพูดเสียงจริงจัง คนคนเดียวที่รู้เบื้องหลังของชีวิตพนักงานบริการที่ชื่อดิอันดีกว่าใคร

เพราะไม่ใช่ดิอัน แต่เป็นกะทิ

“เราไม่รู้จะไปทำอะไรนี่ปอ”

“แกก็มาเรียนกับฉันไง”

“เราโง่จะตายแกก็รู้ ทุกวันนี้ยังอ่านป้ายสินค้าในมินิมาร์ทใต้คอนโดฯ ผิด ๆ ถูก ๆ อยู่เลย ท่องสูตรคูณแม่สองไม่จบด้วยซ้ำ”

“เดี๋ยวฉันสอนไง เริ่มพรุ่งนี้เลย”

“ไม่เอา ไม่เรียน” ผมสับัดหน้าหนีอย่างเอาแต่ใจ ผมก็แค่คนที่ไฝฝืนว่าจะมีชีวิตสุขสบายเหมือนลูกคุณหนู ผมจำไม่ได้แล้วว่าตัวเองทำพาร์ตไทม์อะไรบ้าง ก่อนจะมีอาชีพหลักเป็นคนขายบริการ

ผมเริ่มทำงานแบบนี้ตอนอายุยี่สิบ หลังจากที่เคยคิดว่าถ้ายังหาเช้ากินค่ำแบบเดิมก็ไม่มีทางที่จะได้มีชีวิตอย่างที่หวัง

เมื่อก่อนผมไปยืนขายตามข้างทางเหมือนกับคนอื่น ๆ ไม่อยากจะจำแต่ก็ไม่เคยลืมว่าครั้งแรกของผมมันรู้สึกแย่มากไหน รายได้ก็ไม่เยอะเหมือนที่คิดไว้ กระทั่งได้เจอกับพี่กวาง รุกเล็บเจล เจ้าของผับที่ผมกำลังทำงานอยู่

ตั้งแต่นั้นมาชีวิตในช่วงอายุยี่สิบสามของผมก็เหมือนโรยด้วยดอกกุหลาบ มันสวยงาม ราคาแพง

“ฉันรู้ว่าแกไม่เคยดูถูกอาชีพที่ทำอยู่ ฉันก็ไม่เคย เพราะมันเป็นชีวิตของแก แต่ที่ทำอยู่มันก็เหนื่อยใช้ไหมกะทิ”

แต่ดอกกุหลาบที่โรยบนเส้นทางของผมมันก็มีหนาม แม้จะมีบ้าน มีรถ มีเงิน ให้ใช้ซื้อสิ่งของที่ต้องการ แต่มันก็ทำให้ผมรู้สึกเหมือนมีชนกติดหลัง

“นะที ลาออกไปเรียนกับฉัน ที่มหา’ลัยมีอะไรสนุก ๆ เยอะเลย” ปอเรียนครุศาสตร์ อยู่ปีสาม เธอเรียนช้ากว่าเพื่อนรุ่นเดียวกันหนึ่งปี เพราะหลังจากที่เราออกจากบ้านเด็กกำพร้าก็ต้องดิ้นรนหาเงินค่าเทอมกันอยู่นาน

ผมกับปอแตกต่างกันมาก เธอใช้ชีวิตแบบพอใจกับสิ่งที่มีอยู่ เธอมีเป้าหมายที่ชัดเจน ต้องการเป็นคุณครูที่น่ารักของเด็ก ๆ

“ไม่เอาอะ เราสนุกกับงานนะปอ เหนื่อยไม่กี่ชั่วโมงเดี๋ยวก็หาย อีกอย่างเราไม่ได้รับลูกค้าเยอะเท่าแต่ก่อนแล้ว”

ผิดกับผมที่ใช้ชีวิตสะเปะสะปะ และรู้แค่ว่าจะไม่มีวันกลับไปอดมือกินมืออีก
เด็ดขาด

“อย่างน้อยก็...”

“โอ๊ย ๆ ปวดหัว ปวดหัว เลิกพูดได้แล้วปอ ฟังแกพูดแล้วเราใช้ขึ้นเลยเนี่ย”
ผมแก่งทำเป็นร้องโอดโอย ปอจิปาก เธอรู้ทันว่าผมกำลังจะหลีกเลี้ยงที่จะสนทนา
หัวข้อเดิม ๆ แต่ก็ยอมเปลี่ยนเรื่องแต่โดยดี

“เดือนหน้าฉันไปฝึกสอนแล้วนะ”

“จริงหรือ ได้ไปที่ไหน”

“ไม่ไกลหรอก ขอนแก่นอะ”

“มีสนามบินใช่ไหม วันไหนเหงาเราจะได้บินไปหา”

“ทำเป็นพูดนยายตัวแสบ”

“อะไรเล่า” ผมพุ่งเข้าไปกอดเพื่อนสนิทไว้ ผมนะไม่ใช่นางฟ้าอย่างที่ใคร ๆ
ชอบเปรียบเปรยหรอก ก็แค่เด็กกะโปโลคนหนึ่ง ที่ต้องพึ่งผู้หญิงตัวเล็ก ๆ คนนี้เสมอ

“รักนะปอ”

“อ้อ ๆ รักแกเหมือนกัน”

เรากอดกันกลม โยกตัวไปมาเหมือนตอนเป็นเด็ก นานเป็นนาทีกว่าจะมีใคร
ยอมผละกลับไปทานข้าวเย็น

ผมจัดการข้าวต้มกึ่งในถ้วยจนหมด ปออาสาเอาจานไปล้าง ตอนนั้นเองที่ผม
เพิ่งสังเกตเห็นว่ามีถุงใส่ของกองโตวางอยู่บนพื้น

“แกซื้ออะไรมาเยอะแยะอะ”

“อ้อ! ฉันไม่ได้ซื้อ มีคนฝากมาให้แก” ปอตะโกนตอบกลับมาจากในห้องครัว

“หืม?”

“ฉันเกือบลืมนะเนี่ย” ปอเดินกลับมาหาผมที่นอนเป็นฝักอยู่บนเตียง
เธอบ่นให้ผมนั่งย่อยก่อนหลังกินข้าวเสร็จ แต่ผมขี้เกียจ

“ใครฝากมาให้วะ พี่วางเหร?”

“เปล่า ฉันก็ 모르เหมือนกัน พี่วางโทรหาแกไม่ติด เขาเลยฝากฉันให้เอามา
ให้แกอีกที”

“อ้าวเหร เราเนี่ยกว่าพี่วางจะโทรมาดูเรื่องงานก็เลยไม่กล้ารับ”

“แกนี่มัน...”

“ไม่บ่น ๆ ว่าแต่มันคืออะไรอะ” ผมลุกขึ้นมานั่งขัดสมาธิ แม่มือขอของฝากจากปอด้วยความอยากรู้

“พี่กวางบอกว่าตอนสี่โมงมีลูกค้ายามาฝากของให้แถมกับการ์ดหน้าพับ แต่ไม่ได้บอกชื่อ”

ลูกค้า?

ผมแกะปมถุงพลาสติกออกโดยเร็ว ก่อนจะพบว่าของข้างในถุงคือผลไม้สด ๆ หลายชนิด ทั้งอาโวคาโด ส้ม และแอปเปิล

“ผลไม้เนี่ยนะ” เรื่องของฝากจากลูกค้า ผมได้รับเป็นประจำ ทั้งกระเป๋าราคาเป็นแสนจากนายแบบ เครื่องเพชรชุดละล้านจากนักธุรกิจ

แต่ผลไม้เนี่ย เพิ่งเคยได้ครั้งแรกเลย

“มีแบรนด์รังกด้วยนะที”

“หา?” ผมเพิ่งสังเกตจริง ๆ ว่ามีกระเช้าแบรนด์รังกอันใหญ่แบบที่เอาไว้มอบให้ผู้หญิงใหญ่วางอยู่ด้วย ผูกโบว์สีแดงอันใหญ่เบ้อเร่อ

“เขาเขียนการ์ดมาด้วยนี่นา” ปอยืนกระดาษสีขาวแผ่นเล็กมาให้ผม บนกระดาษมีลายมือเป็นระเบียบเขียนข้อความไว้ประมาณสองบรรทัด

“ป่ออ่านให้ฟังหน่อย”

ผมอ่านหนังสือไม่คล่อง นะคะ กับ นะคะ ก็แยกไม่ออก ผมไม่สนใจหนังสือ
เรียนมาตั้งแต่เด็ก ๆ ดิหน้อยที่พอโตขึ้นก็ไม่มีใครมาจ้ำจี้จ้ำไชให้อ่านก-ฮแล้ว

“เขาเขียนว่าอะไร ๆ”

“เนียถ้าแกขยันให้ฉันสอนหนังสือ แกก็อ่านเองได้แล้ว”

ผมทำเป็นหูทวนลม เขย่าแขนของเธอไปมาให้เลิกบ่น แล้วอ่านการ์ดให้ผมฟัง

“เดี๋ยวนีเขาจิบกันแบบนี้หรือ?”

“ทำไม ๆ เขาเขียนว่าอะไร”

“‘สวัสดีครับน้องอ้อน พี่หวังว่าน้องอ้อนจะสบายดี ไม่บาดเจ็บตรงไหน
นะครับ ทานผลไม้กับแบรนต์รงนกและพักผ่อนเยอะ ๆ นะครับ พี่เป็นห่วงนะครับ
จากพี่อิฐ’”

คุณอิฐ?

ตึกตัก ตึกตัก ตึกตัก

“ลูกค้าประจำหรือ?”

“เปล่า” ผมส่ายหัว ก่อนจะซุกหน้าลงกับหมอนใบใหญ่

“อะไรของเขา” ผมบ่นอุบอิบ พยายามฝืนมุมปากของตัวเองไม่ให้ยกขึ้นสูง
น่าแปลกที่แค่ของฝากราคาถูก ไม่ใช่กระเป๋าหรือเครื่องประดับอย่างที่เคยได้ แต่ผม
กลับพบว่าตัวเองกำลังรู้สึกดีใจ

จู่ ๆ หัวใจก็ค่อย ๆ เต้นแรง สองแก้มแดงปลั่งกว่าแอปเปิลที่เขาซื้อมาฝาก
เสียอีก คุณคนนั้นเป็นลูกค้าย่น้อยหรือนี่มันเป็นแค่ลูกเล่นที่เขาต้องการให้ตัวเอง
เป็นที่จดจำกัน

“แกละเก็บไว้ไหมหรือให้ฉันเอาไปทิ้ง”

หรือว่าเขาทำไปเพราะเป็นห่วงผมจริง ๆ ผมจะเชื่อประโยคยาวเหยียดบนการ์ด
ได้มากแค่ไหน

“ว่าไง”

“ทิ้ง แต่เดี๋ยวเราเอาไปทิ้งเอง”

“ดีแล้ว อย่าไปกินเลย เผื่อเขาเล่นของใส่แก”

“ดูละครมากไปไหมคุณครู”

“ระวังเถอะนะ เสน่ห์แรงนัก” ปอขยี้หัวผมแรง ๆ จนเส้นผมสีน้ำเงินยุ่งเหยิงไม่เป็นทรง เราเมาท์มอยเรื่องดินฟ้าอากาศกันอีกนิดหน่อย ปอก็อวดหัวกลับ เพราะมีทำรายงานกับเพื่อนที่หอ ห้องสี่เหลี่ยมสุดหรูกลับมาเจียบเหงาหลังจากที่เธอไป

ผมนอนกอดหมอนเนาใจ ในมือมีการ์ดสีขาวของบางคน...

‘ขออนุญาตนะครับน้องอ้อน’

ผู้ชายแต่งตัวเซย ๆ ที่ปฏิบัติต่อผมอย่างสุภาพบุรุษ เจ้าของวงแขนอบอุ่นที่โอบกอดผมไว้ตลอดคืน ผมตื่นขึ้นมาตอนเช้าตรู่แล้วพบว่าร่างกายถูกทำความสะอาดทุกส่วน บนตัวมีเสื้อเชิ้ตของลูกค้ายี่ห้อที่ลับใหลอยู่ข้างกัน

ผมต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการแกะตัวเองให้หลุดจากอ้อมกอดแน่น ๆ ของคุณอิฐ เหมือนจะจำได้ว่าผมบอกให้เขากลับไปเพราะผมง่วงมาก แต่ไม่รู้ทำไมเขาถึงเลือกที่จะกอดผมไว้แบบนี้

ผมไม่เคยนอนกับลูกค้ายคนไหนเกินสองชั่วโมง ไม่เคยเหนื่อยจนหลับไปในวงแขนใครเหมือนที่ทำกับคุณอิฐ ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมต้องนั่งดูผู้ชายคนนั้นนอนหลับเป็นชั่วโมงในตอนเช้าก่อนหนีกลับห้อง

ตอนคุณอิฐนอนหลับ เขาเหมือนเด็กน้อยแม้ว่าจะอายุมากกว่าผม หรือแม่ตอนที่เรากำลังมีอะไรกัน เขาก็เหมือนเด็ก เงอะงะ ๆ ไม่เป็นงาน แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าไอนั่นของเขากับลีลาที่ค่อย ๆ เก่งขึ้นของเขา มันทำให้ผมพอใจ กับลูกค้าคนอื่น บางครั้งผมก็ไม่ได้มีอารมณ์ร่วมนัก แต่ก็ต้องแกล้งคราง แกล้งเสร็จเพื่อเอาอกเอาใจ

ต่างจากคุณอิฐ...หนุ่มเวอร์จินที่ถ้าจะให้ผมให้คะแนนรีวิวสำหรับครั้งแรกของเขา เต็มสิบผมจะ让他แปดคะแนน ถ้าเขาทำมันบ่อย ๆ จนเชี่ยวชาญเรื่องเช็กซ์ ผมว่าเขาจะเป็นหนุ่มที่ทำให้คุณนอนฟินสุด ๆ แน่

คุณอิฐนี่เป็นต่อเรื่องขนาดที่ใหญ่ และความอึดอยู่แล้ว

กรอบ

“หวานจัง” ผมโยนส้มที่เพิ่งปอกเปลือกเข้าปากคำใหญ่ ทั้งที่บอกกับปอว่าจะเอาไปทิ้ง แต่ผมกลับกินไปแล้วสิบกว่าลูก

ก็วิตามินซีทำให้สดชื่นนี่นา (หรือเปล่านะ? ผมก็ไม่มั่นใจ) แต่ก็นั่นแหละจะให้ทิ้งก็เสียดายของ

ผมเอาไปล้างหลายรอบแล้วนะ แยมกินมาตั้งนานก็ไม่เห็นมีอาการผิดปกติอะไรเลย จากที่ตั้งใจว่าจะนอนพัก ผมก็ลุกไปนั่งกินผลไม้ของคุณอิฐอยู่ข้างเตียง

ไลน์ ~

ผมเอื้อมไปหยิบไอโฟนบนเตียงตอนได้ยินเสียงแจ้งเตือน เช็ดมือที่เปียกกับกางเกงนอน ก่อนจะปลดล็อกหน้าจอโทรศัพท์เพื่อตอบข้อความ

คุณเจตน์: คนสวย

คุณเจตน์: คีนี่ว่างหรือเปล่าครับ ผมไปหาที่ผับนะครับ ขอจองตัวล่วงหน้า

วันนี้มีเรื่องให้ผมหัวใจเต้นแรงอีกแล้ว

DION: ส่งข้อความเสี่ยง

(อ่อนไม่สบายอะครึบ ขอโทษนะครึบ)

ผมเลือกที่จะส่งข้อความเสี่ยงแทนการพิมพ์อย่างที่ชอบทำ เพื่อตัดปัญหาการพิมพ์ผิดของผม รอไม่นานเกินนาที่ ผมก็ได้รับข้อความตอบกลับ

คุณเจตน์: ส่งรูปภาพ

คุณเจตน์: เอาไว้ชื้อยานะครึบ หายไว ๆ นะคนสวย

คุณเจตน์: หายป่วยแล้วบอกนะครึบ

เงินสองหมื่นถูกโอนเข้าบัญชีของผม พร้อมกับข้อความหวาน ๆ จากคุณเจตน์ ลูกค้าเบอร์หนึ่งของผม

เขาคือผู้ชายที่ผมให้คะแนนเรื่องบนเตียงอยู่ที่เก้าเต็มสิบ ไม่มีติดลบ

DION: ส่งข้อความเสียง

(จริง ๆ อ่อนก็ได้เป็นอะไรมากหรอครับ)

คุณเจตน์: อย่ามาพูดให้อายแล้วก็จากไปนะคนสวย

คุณเจตน์: ถ้าอย่างนั้นพรุ่งนี้ไปทานมื้อเที่ยงด้วยกันไหมครับ

DION: ส่งข้อความเสียง

(อ่อนรอที่เดิมนะครับ)

ทันทีที่ข้อความที่ผมส่งไปขึ้นว่าถูกอ่านแล้วก็มีเงินอีกสองหมื่นเข้าบัญชี
ของผม ผู้ชายแบบนี้ก็น่ารักไม่แพ้กันครับ

ผู้ชายนิสัยรวย

- .
- .
- .

บ่ายวันเสาร์

ใช้ของหมดลงแล้ว อาการปวดสะโพกก็ลดลงเช่นกัน ผมขับรถไปตามสถานที่นัดพบ คุณเจตน์ส่งข้อความมาบอกว่ารออยู่ที่ร้านอาหาร

ต้องเล่าให้ฟังก่อนครับว่าคุณเจตน์นี่เป็นลูกค้ำของผมตั้งแต่ต้นเดือนที่แล้ว เขาเป็นนักธุรกิจที่อายุสามสิบต้น ๆ และเขาก็เป็นเจ้าของเครื่องเพชรชุดละล้านที่ผมเคยบอก

“สวัสดีครับคุณเจตน์”

“สวัสดีครับคนสวย ผมสั่งของโปรดของอันไวให้ด้วยนะ” เขาเป็นผู้ชายอยู่เป็น สำหรับผม คุณเจตน์เป็นผู้ชายที่อันตรายต่อหัวใจใครหลาย ๆ คน ไม่ใช่เพราะเขารวยมาก หรือเปย์เก่ง เรื่องอื่น ๆ เขาก็เก่ง ดูแลเก่ง ชวนคุยเก่ง เรื่องเซ็กส์ก็เก่ง

ตำแหน่งลูกค้ำเบอร์หนึ่งที่ผมยกให้เขาเป็นนะไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ

“ไม่สบาย หายหรือยังครับ”

ที่ผมรับงานกินข้าวกับเขานอกเวลางานก็เพราะเซ็กส์ของคุณเจตน์มันดี

“ดีขึ้นแล้วครับ”

“ถ้าอย่างนั้น...” ฝ่ามือขาวสะอาดเลื่อนมากุมมือของผมไว้ รอยยิ้มมีเสน่ห์ของเขาทำให้ผมต้องหลบสายตา คุณเจตน์หน้าตาดีมาก ผมเคยอ่านข่าวว่าแม่ของเขาเคยเป็นนางแบบ

นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมตอนที่เขาเคลื่อนไหวใบหน้าฟ้าประทานเข้ามาใกล้ ๆ ผมก็ถอนมือออกจากผมก็สั่นไหว กลิ่นน้ำหอมราคาแพงของเขามันเซ็กซี่ ได้กลิ่นคราใดก็เหมือนว่าเราสองคนกำลังอยู่บนเตียง

คุณเจตน์นั่งอยู่ในมุมอับ เขาเลยกล้าที่จะก้มลงมาหอมแก้มของผมอย่างไม่อายใคร

ทว่าร้านนี้ถูกตกแต่งด้วยกระจกใส ตอนที่ปากของผมสัมผัสกับอวัยวะเดียวกันของคุณเจตน์ ตอนนั้นเองที่สายตาเจ็บปวดของบางคนทำให้ผมรู้สึกผิด

ผู้ชายตัวสูงเหมือนนักบาสฯ คนนั้น ผู้ชายที่ใส่เสื้อผ้าเชย ๆ ใส่แว่นสายตาทรงคุณปู่... ได้กรอบแว่นหนา ๆ นั่น ผมเห็นว่าดวงตาของเขาแดงก่ำ

สายตาที่มองมาที่ผมมันเต็มไปด้วยความเจ็บปวด ก่อนที่วิสัยทัศน์ของผมจะเหลือแค่ใบหน้าของคุณเจตน์ เขาคนนั้นก็วิ่งหนีไปอีกทาง

“เป็นอะไรหรือครับเปล่าอ่อน”

“คะ ครับ? อะไรนะครับคุณเจตน์”

“ไม่จูบตอบผมเลย เป็นอะไรหรือเปล่า”

“อะ เอ่อ เปล่าครับ” ผมส่ายหน้าช้า ๆ ย้ายสายตาจากกรอบหน้าหล่อเหลา มามองที่มือบนตักของตัวเอง จู่ ๆ ก็รู้สึกหนักอึ้งในอก เหมือนมีก้อนอะไรมาดทับ แค่ว่าเห็นสายตาเจ็บปวดของคุณอิฐ

“คุณเจตน์ครับ เดี่ยวอ่อนขอไปเข้าห้องน้ำก่อนนะครับ”

บทที่ 4

PART

“ใช้เรื่องที่คุณต้องแหกซี่ตาตื่นแต่เช้าทั้งที่เป็นวันเสาร์ไหม ตอบคุณน้อยอิฐ
ตอบ”

“เออน่า เดียวคุณเลี้ยงข้าว”

“คุณไม่ได้อยากแตกข้าว คุณอยากนอนครับเพื่อน”

“มึงว่ากูซื้อมให้เขาด้วยดีไหม บำรุงกระดูก”

“เดี๋ยวก่อนนะ” ร่างสูงโปรงของไอ้ตัมเข้ามายืนขวางผมไว้

“มึงปลุกกูแต่เช้าเพราะจะมาซื้อของให้คุณคนนั้นเหรอ!” ไอ้ตัมแหวถัน
ลูกค้าคนอื่น ๆ ที่เดินขอบึงอยู่หันมามองที่เราสองคน ผมที่ไม่ชอบเป็นจุดสนใจ
รีบเซ็นรถขึ้นไปอีกทาง

“ก็...อืม”

“จะซื้อให้เขาอีกทำไมวะ เมื่อวานก็ซื้อให้แล้วไม่ใช่หรอ ทั้งผลไม้ ทั้งแบรนด์ รังนก”

“กะ ก็กูอ่านเจอว่าหลังผ่านกิจกรรมนั้นต้องกินนม กูเลยคิดว่าจะซื้อนมให้น้องเขา” ผมไม่รู้ว่ของที่ผมฝากพี่การ์ดไปให้น้องดิอ้อน อีกฝ่ายจะได้รับแล้วหรือยัง แต่ผมก็อยากทำเพื่อเขาด้วยความเต็มใจ

“เพื่ออะไรวะอิฐ”

“กูอยากให้เขามีสุขภาพที่ดี” แม้ว่าเงินในกระเป๋าของผมจะร่อยหรอจนต้องกินมามาไปตลอดทั้งเดือนก็ตาม

“แล้วมึงจะไปยุ่งอะไรกับสุขภาพของเขาอะเพื่อน มึงฟังกูนะ...” ไอ้ตั้มหยิบนมในรถเข็นกลับไปวางบนชั้นวางของ ก่อนจะพูดด้วยเสียงจริงจังเหมือนกำลังนำเสนองานให้หัวหน้าฟัง

“มึงคิดจริง ๆ เหรอว่าการเอากันแค่ครั้งเดียวจะเกิดเป็นความรักแสนหวานเหมือนในนิยายได้”

“กูก็แค่...”

“มึงอาจจะมองเขาเป็นคนรักนะเว้ย แต่เขามองมึงเป็นแค่ลูกค้า”

ผมแน่นปาก ยกมือดันกรอบแว่นให้เข้าที่แก้มแก้ม ความเป็นจริงที่ไอ้ตั้มพูด
แสบหน้าผมกระแทกใจให้สั่นสะเทือน หน้าของผมชาวาบ

“กูรู้แหละไอ้อิฐว่าสำหรับมึงคีนั่นมันดีมาก ๆ ตอนที่มึงโอบกอดเขา มึงรู้สึก
เหมือนได้เป็นเจ้าของน้องเขาคนเดียว ทั้งกาย ทั้งใจใช่ปะ?”

‘ของคุณอิฐใหญ่อะ อ่อนขอบ’

‘คุณอิฐ อ้า กอดอ่อนแน่น ๆ รักอ่อนแรง ๆ’

“แต่มึงรู้อะไรไหม...? ลูกค้าคนก่อน ๆ ของเบอร์ตองเก่าคนนั้นเขาก็รู้สึก
เหมือนกัน น้องอ่อนของมึงเขาไม่ได้น่ารักกับมึงแค่คนเดียวหรอกนะไอ้อิฐ”

“...”

“เขาดีกับลูกค้าของเขาทุกคน บริการทุกคนที่จ่ายเงินให้เขา”

ข้างในหัวใจของผมเกิดอาการเจ็บแปล็บ ๆ ไม่ใช่ที่ผมไม่เข้าใจในสิ่งที่เพื่อน
กำลังพร่ำบอก เพียงแต่...

“กูก็แค่อยากทำให้เขาด้วยความเต็มใจก็เท่านั้น”

‘คุณอิฐของอ้อนเก่งมากเลยครับ’

แค่อยากทะนุถนอมความสวยงามของน้องเขาไว้

“เลิกเพื่อเจื่อนะไอ้อิฐ” ผมขมวดคิ้วเป็นปม เอื้อมมือไปหยิบนมรสจืดใส่รถเข็นโดยไม่สนใจไอ้ตัมที่กำลังมองค้อน

“ลืม ๆ น้องดองดิอ้อนอะไรนั่นได้แล้ว เผลอ ๆ เขาจำหน้ามึงไม่ได้ด้วยซ้ำ บางทีตอนนี้เขาอาจจะกำลังนั่งเฝ้าอยู่กับลูกค้าคนใหม่ก็ได้”

“มึงช่วยให้เกียรติน้องเขาหน่อยได้ปะไอ้ตัม” ผมพูดเสียงดังขึ้นอีกหน่อยตามอารมณ์คุกรุ่นในอก ไอ้ตัมหน้าเหวอที่ถูกผมเอ็ด มันอ้าปากพะงาบ ๆ เหมือนจะพูดอะไรสักอย่าง

“แล้วทำไมกูจะรักคนที่เพิ่งเจอกันวันแรกไม่ได้วะ?” ผมเอ่ยถาม

“ก็...” อีกฝ่ายกำลังจะตอบคำถาม แต่ผมก็พูดขัดเสียก่อน

“กูไม่ได้เพื่อเจ้อสักหน่อย ก็กูรู้สึกหลงรักเขา แล้วทำไมกูจะรักเขาไม่ได้วะตั้ม” ผมสบตากับคนที่ส่วนสูงเท่ากันแล้วพุดออกไปตามใจคิด ในเมื่อผมกำลังรู้สึกรัก...

“กูไม่เข้าใจว่าทำไมกูไม่มีสิทธิ์ที่จะได้รัก”

แม้จะพบกันแค่คำคืนที่ฉาบฉวย แต่หัวใจของผมก็เรียกร้องอยากที่จะครอบครองเขาไว้ข้างกายแค่คนเดียว ผมหยุดความคิดของตัวเองไม่ได้ และห้ามหัวใจตัวเองไม่ได้

“ก็มันเป็นไปไม่ได้! มึงคิดว่ามันจะง่าย ๆ เหมือนในละครเหอวะ ที่เดินหล่อ ๆ เข้าไปบอกว่าผมขอบคุณ แล้วจะได้รักกันไปตลอดอะ”

“น้ำหยดลงหินทุกวัน หินยังกร่อนเลย” ผมเถียงขาดใจ ไอ้ตั้มหน้าเหวอเป็นครั้งที่สอง มันหายใจเข้าลึก ๆ ก่อนจะถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ใส่หน้าผม

“เออ! แล้วแต่มึงแล้วกัน! อยากทำอะไรก็ทำ! วันไหนร้องให้ซี้มูกโป่งกูจะหัวเราะให้ไอ้เหี้ย” มันยกมือชี้หน้าผม ดูหัวเสียไม่น้อย ผมพยักหน้ารับเนือย ๆ ก่อนจะเดินเข็นรถเข็นไปเลือกนมกล่องต่อ ได้ยี่ห้อที่ถูกใจก็ไปจ่ายเงิน ผมซื้อแพ็คเกจละหกกล่องมาหนึ่งโหล ไม่วายถูกไอ้ตั้มบ่นว่า ‘ซื้อไปถมบ้านเหอ แม่เหี้ย*’ แต่ผมก็ไม่ฟัง

“เถียงกับมึงแล้วสูญเสียพลังงานเยอะฉิบหาย เลี้ยงข้าวกูเลยนะไอ้हां”

“กูจะเลี้ยงอยู่แล้ว มึงจะกินอะไร”

“อยากกินไก่ทอด” ไอ้ตั้มมันตอบด้วยหน้าตาบูดบึ้ง สะบัดสะบั้งชิงนอนเป็นเด็ก ๆ ผมรู้ว่าเพื่อนสนิทคนเดียวของผมคนนี้หวังดีต่อผมมากแค่ไหน จ๋อมันเหนื่อยก็แล้วกันนะครับ

“ร้านนู่นใหม่ จะสั่งก็อย่างก็ได้ กูเลี้ยงเอง” ผมชี้ไปทางร้านไก่ทอดชื่อดัง

“เลือกร้านแพงด้วยนะไอ้ห่า เออ! เดียวกูจะสั่งแม่งให้หมดเลย เอาให้มึงไม่มีเงินซื้อมามา นอนหิวตาย!”

ผมสายหัวน้อย ๆ เดินหอบนมลังใหญ่ตามไอ้ตั้มไป กระทั่งตอนที่เราใกล้จะถึงร้านไก่ทอด จู่ ๆ ไอ้ตั้มก็หยุดเดินกะทันหัน ผมไม่ทันระวัง เลยชนเข้ากับแผ่นหลังของมัน ลังนมที่ถืออยู่ร่วงลงพื้น

“หยุดเดินทำไมวะ”

“กะ กลับกันเหอะไอ้ธู กู กูไม่อยากกินแล้ว”

“ฮะ? ทำไมวะ” ผมถามพลางก้มลงไปเก็บลังนม

“กลับไปกินก๋วยเตี๋ยวป่าเล็กใต้คอนโดฯ ของมึงดีกว่า” ไอ้ตั้มที่ดูร้อนรนรีบก้มลงมาช่วยผมแบกลังนมอีกแรง หน้าตาซีดเซียวเหมือนคนเห็นเจ้าหน้าที่ มันใช้มือดันหลังของผมให้เดินกลับไปอีกทาง

“รีบกลับกัน เดี่ยวป่าเล็กแกเก็บร้านก่อน”

ท่าทางแปลก ๆ ของไอ้ตัมทำให้ผมอดสงสัยไม่ได้ว่าอะไรกันแน่ที่เป็นสาเหตุ
ให้ไอ้ตัมคะยั้นคะยอจะให้ผมรีบกลับให้ได้ ทั้งที่ก่อนหน้านี้มันดูอยากจะกินไก่ทอด
เหลือเกิน

“มีอะไรวะตัม”

“มีอะไร!? ไม่มี!”

“ไม่มีอะไรก็หลบไป จะปลุกกูทำไม” ผมจุดกระชากลากูกับไอ้ตัมอยู่นาน
พอควร เป็นภาพที่ดูไม่จี๊ดเลยสักนิดที่ผู้ชายตัวสูงเกือบร้อยกิโลสองคนกำลัง
ออกแรงสู้กันเหมือนซูโม่

“ไอ้อิฐ! อย่า...!”

กึก!

ตอนนั้นเองที่ผมได้รู้เหตุผลว่าทำไมไอ้ตัมมันอยากให้ผมรีบกลับขนาดนั้น

ข้างหน้าของผม...

“...กลับกันเถอะไอ้ธู” ไอ้ตั้มมันพูดซ้ำ ๆ วางมือไว้บนบ่าของผมหนัก ๆ พยายามจะเอาส่วนสูงของตัวเองมาดบังวิสัยทัศน์ที่น่าดูของผมไว้

ผู้ชายคนนั้นที่หน้าตาดีกว่าผม แต่งตัวดีกว่าผม ที่ข้อมือมีนาฬิกาเรือนแพงที่ผมซื้อไม่ได้กำลังจูบกับคนที่ผมกำลังตกหลุมรัก

มือของเขากำลังประคองใบหน้าจิ้มลิ้มที่ผมเคยได้เฝ้ามองตอนหลับไม่กี่วันก่อน ปากของเขากำลังละเมียดละไมไปตามริมฝีปากสีแดงระเรื่อที่ผมก็เคยได้ทำแบบเดียวกัน ทว่าในวินาทีนี้ผมกลับทำได้แค่มองดู

ในตอนที่เราสบตากัน น้องดิอ่อนสบตากับผม หัวใจของผมชาวาบ เผลอกำมือเข้าหากันแน่นโดยไม่รู้ตัว

ในขณะที่น้องเขากำลังกอดกับผู้ชายคนอื่น แต่ผมกลับกอดลังนมหที่ตั้งใจซื้อให้เขาและทำได้แค่นมอมเฉย ๆ ไม่มีสิทธิ์ที่จะห้ามปราม แม้จะกำลังร้อนรุ่มในอกแค่ไหน

“ไอ้ธู!”

ไอ้ตั้มตะโกนเรียกเสียงดังหลังจากที่ผมวิ่งหนีออกมาจากตรงนั้น แต่คนที่วิ่งตามหลังผมกลับไม่ใช่ไอ้ตั้ม

“คุณอิฐ เดียวก่อนครับ!”

มือบางสัมผัสที่ข้อมือของผมอย่างแผ่วเบา

“คุณอิฐ...”

ผมเกลียดตัวเองที่กำลังแข็งเป็นหิน ไม่กล้าสะบัดมือออกจากการเกาะกุม
ได้แต่ปล่อยให้อีกฝ่ายสอดนิ้วเข้ามาประสานกับอวัยวะเดียวกัน น่องอ่อนเดินมาหยุด
ยืนตรงหน้าผม

ดวงตาของเขางดงามอย่างเคย วิธีที่เขาใช้พวกมันซ่อนมองผมข้างร้ายกาจ
เพราะผมไม่สามารถละสายตาไปมองที่อื่นได้เลย

ผมโง่เกินกว่าจะรู้ว่าคนตัวเล็กกว่ากำลังสื่ออะไร สายตาที่เขา มองกัน หรือ
ฝ่ามือนุ่มที่กำลังจับมือผมไม่ปล่อย และหาเหตุผลที่เขาวิ่งตามผมเพื่อยืนยันสบตากัน
แบบนี้ไม่ได้

“คุณอิฐ คือ...”

“อ่อนครับ”

พีบ!

เสียงของคนมาใหม่ทำให้ฝ่ามือของผมเป็นอิสระ ผมก้มมองมือของเราที่หลุดออกจากกันทั้งที่ไม่กี่วินาทีที่แล้ว บางคนยังจับมันแน่น น้องเขาถอยออกไปยืนห่างกันไกลเป็นโยชน์ ทั้งที่เมื่อครู่เป็นเขาเองที่วิ่งเข้ามาหาผม

“คุณเจตน์...”

“ผมเห็นอ่อนวิ่งออกมากะทันหัน ผมเป็นห่วง เลยออกมาตาม มีอะไรหรือเปล่าครับอ่อน”

ผมใช้ความกล้าเงยหน้ามองน้องอ่อน เขาหลบสายตาผมก่อนจะเดินไปหาผู้ชายคนนั้น

“ไม่มีอะไรครับ กลับไปทานอาหารต่อกันคุณเจตน์”

“ครับคนสวย” ผู้ชายหน้าตาดีคนนั้นเหลือบมองมาที่ผมนิ่ง ๆ ได้ยินไถ่ ๆ ผมยังเห็นความแตกต่างระหว่างผมกับเขา

คำพูดของไอ้ตั้มลอยเข้าหูของผมอีกหน ตอนที่น้องดิอ่อนคงแขนกับอีกฝ่ายแล้วเดินจากไปโดยไร้ซึ่งความสนใจให้ผม

‘เขาดีกับลูกค้าของเขาทุกคน บริการทุกคนที่จ่ายเงินให้เขา’

สำหรับน้องเขา ผมมันก็เป็นแค่ลูกค้าคนหนึ่งที่ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป แต่ทำไม
กัณณะที่สำหรับผม เขากลับเป็นคนแรกที่ได้หัวใจของผมไป

โดยที่ผมไม่ลังเลที่จะยกให้เขาเลยสักนิด

.

.

.

.

.

“สภาพ”

“...”

“เสียหมาซะกูซ้าเต็มไม่ลงเลยว่ะ แดกข้าวบ้างไหม? หรือกะจะแดกน้ำตา
อย่างเดียว”

“...”

“กูขวนมาวิ่งนะเว้ย ไม่ได้ให้มานั่งเหม่อ ร่าเริงหน่อย”

“กูอยากกลับบ้าน” ผมพูดเสียงราบเรียบ มองเพื่อนสนิทที่ไปชุดผมออกมาจากเตียงนอนเพื่อมาวิ่งในช่วงห้าโมงเย็น ไอ้ตั้มบอกว่าการออกกำลังกายจะช่วยให้ผมหายเศร้าได้

ทว่ามันก็ผ่านมาสามวันแล้ว แต่สภาพหัวใจที่บิดเบี้ยวของผมก็ไม่กลับคืนสภาพเดิมเสียที

“คิดแล้วก็ขำ สมัยเรียนมึงหมกตัวอยู่ในห้องสมุดทั้งวัน ไม่เคยคิดที่จะจีบใคร พอมีความรักทั้งทีเสือกกลับเป็นบ้าเป็นบอฉิบหาย”

ผมเองก็สงสัย

“ผู้ชายน่ารัก ๆ ไม่ได้มีคนเดียวในโลกนะเว้ย เพื่อนยาก อีกอย่างนะกูคิดว่า คนที่จะเข้ากับมึงได้อะ ไม่ใช่แบบซุกซนปราบยาก ๆ แบบน้องดิ้อ่อนอะไรนั่นหรอก ต้องแบบ...”

ไม่ว่าไอ้ตั้มจะพยายามแนะนำใครต่อใครให้ผม ทั้งพี่ตาลพนักงานแผนกบัญชี น้องนนท์แผนกบุคคล หรือแม้แต่คนที่เดินสวนกันไปมาได้คอนโดฯ

“คนนั้น ๆ น่ารักนะเว้ย ดูเรียบร้อย ๆ”

ผมก็จะเถียงมันอยู่ในใจเสมอว่าน้องอ้อนน่าจะน่ารักที่สุดแล้ว

“ไป”

“ไปไหน?” ผมลุกขึ้นยืนตามแรงดึงที่แขน รองเท้าผ้าใบก็ยังผูกเชือกไม่เสร็จ แต่ก็ถูกเพื่อนตัวสูงจุดกระชากให้เดินตามมันไป

“ลองไปคุยกับเขาดู”

“คุยทำไม คุยไม่ไป”

“ลองคุยก่อนก็ไม่เสียหายนี่หว่า...คุณครับ!”

“เฮ้ย! มึงจะไปเรียกเขาทำไมไอ้ตั้ม!” ผมยกมือฟาดแขนไอ้ตั้มรัว ๆ ตอนที่อีกฝ่ายหยุดวิ่งแล้วตรงเข้ามาหาพวกผม

“มีอะไรหรือเปล่าครับ?”

“ไอ้อิฐอย่าปอดแหก เร็วๆ” ไอ้ตั้มกระซิบ ก่อนจะวิ่งนำหน้าผมไปไกล ทิ้งให้ผมอยู่กับคนที่มันเอ่ยเรียกแค่สองคน เขาเป็นผู้ชายตัวเล็ก ๆ อาจจะตัวเท่ากับน้องอ้อน ผิวขาวแต่ก็ไม่เท่าหน้าน้องอ้อน หน้าตาน่ารักเหมือนที่ไอ้ตั้มว่า...

“ชะ ขอโทษนะครับ เพื่อนผมน่าจะจำคนผิด” แต่ก็ไม่เท่าหน้าน้องอ้อน

ผมพูดเสียงเบา ๆ โศกให้เขาหลาย ๆ ที่

“ไม่เป็นไรครับ” อีกฝ่ายพยักหน้าเข้าใจก่อนจะวิ่งจากไป ผมทรุดตัวนั่งลงกับพื้นสนามหญ้า ซ่อนหน้าตาที่เหมือนคนร้องไห้ไว้ใต้ฝ่ามือ

ภาพบาดตาเมื่อวันเสาร์ที่ผ่านมาคอยตามหลอกหลอน

“ได้เบอร์เขาไหมไอ้ธู” ไอ้ตั้มวิ่งกลับมาถามพลัฟ ผมส่ายหน้าแทนคำตอบ ได้ยินเสียงมันถอนหายใจ สลับกับเสียงตบหน้าผาก

“ถ้าคนนี้ไม่ถูกใจ ลองคนนั้นมะ...”

“กูไม่อยากคุยกับใครไอ้ตั้ม” สีหน้าอมทุกข์ของผมทำให้ไอ้ตั้มชะงัก มันอ้าปากพะงาบ ๆ ไม่เข้าซี่อะไรต่อ รู้ว่าเพื่อนเป็นห่วงแต่ใจผมไม่พร้อมเปิดรับใครทั้งนั้น

“กูจะไปซื้อน้ำนะ มึงเอาอะไรไหม” ผมบอกเสียงเนือย ๆ ไอ้ตั้มยอมเปลี่ยนเรื่อง มันฝากซื้อน้ำเปล่าหนึ่งขวดกับขนม ผมตอบตกลงก่อนจะเดินไปร้านค้าที่อยู่ไม่ไกล

สวนสาธารณะตอนช่วงแดดอ่อน ๆ กับสายลมเย็น ๆ ไม่ได้ช่วยให้ผมรู้สึกดีขึ้นนัก ผมกลับรู้สึกเหงากว่าเดิมขณะเดินผ่านคูรักที่นั่งจู้จี้กันอยู่ข้างทาง

ผมไม่เคยออกหัก นี่เป็นหนแรก และผมยังไม่พร้อมจะทำตามวิธีทำใจ
ในอินเทอร์เน็ตที่ค้นหาเมื่อวาน เพราะรู้สึกดีที่อยากจะไปต่อ

มีแต่คำว่า ‘ถ้า’ เต็มหัวของผมไปหมด ถ้าผมเก็บเงินไปหาน้องอ้อนทุกวัน ๆ
ตามจีบเขาทุกวัน ๆ ถ้าผมปรับปรุงตัวเองให้เป็นอย่างนี้น้องเขาชอบ ถ้ามีสักวันนี้น้อง
หันมารักผมบ้าง

“ป่าครับ”

ถ้าทุกอย่างที่ผมคิดมันเกิดขึ้นในอนาคต หรือถ้าเราบังเอิญเจอกันเหมือน
ในตอนนี่...

“น้ำเปล่าหนึ่งขวดครับ”

ผมก็ไม่อยากถอดใจง่าย ๆ

ผมกะปริบตาหลาย ๆ ทีให้แน่ใจว่าผมไม่ได้หลอนไปเองที่เห็นน้องอ้อนยืนอยู่
ข้างหน้าผม

คนตัวเล็ก ผิวขาวในชุดเสื้อยืดตัวโคร่งกับกางเกงวอร์มขาสั้น ๆ กำลังยืนซื้อ
น้ำอยู่ตรงหน้าผม เรือนผมสีน้ำเงินของเขาถูกมัดไว้ลวก ๆ มันเป็นประกายตอนตก
กระทบกับแสงแดด ลมที่พัดเอื่อย ๆ นำพากลิ่นกุหลาบจากเขามาให้ผมดมดม

หัวใจที่ห่อหุ้มด้วยรอย ๆ พองโตก่อนจะเป็นก้อนเนื้อที่เต็นระริ้วตอนที่บางคน
หันมาสบตา

ผมสบตาคำหยาบในหัวเป็นพัน ๆ คำ ตีกับตัวเองเสียวินาทีต่อเสียวินาที

‘บ้าเอ๊ย! น้องอ๋อนกำลังเดินมา’

‘กูต้องทำยังไง ๆ’

‘กล้า ๆ หน้อยไอ้อิฐ นี่มันโอกาสของมึงนะ’

‘โอกาสอะไรวะ รีบแผ่นเดี๋ยวนี้!’

“คุณอิฐ?”

แต่ให้ตายเถอะ! ผมหนีไปไหนไม่ทันแล้วละครับ...

บทที่ 5

PART

“คุณอิฐ?”

โลกกลมเกินไปแล้ว...

“น้ำได้แล้วลูก”

“ขอบคุณครับ” ผมรับขวดน้ำเปล่าจากแม่ค้ามาถือไว้ หายใจเข้าลึก ๆ เก็บซ่อนความประหม่าในใจไว้ได้อีก ก่อนจะเดินเข้าไปหาผู้ชายตัวสูง เขาไม่ได้ใส่เสื้อเชิ้ตเหมือนที่เคยเห็นในวันแรกที่เราพบกัน หรือในวันเสาร์ที่ห่าง

คุณอิฐใส่เสื้อบาซา สีประจำมหา’ลัยชื่อดัง ที่ผมเคยคิดจะสอบเข้า แต่ก็โง่เกินกว่าจะเข้าใจฟิสิกส์หรือเคมี

“นะ น้องอ่อน”

หนุ่มแว่นเรียกชื่อผมด้วยท่าทางเงอะงะ ดวงตาของเขาไม่สดใส ผมแอบเห็นว่าเขากำลังขายเสื้อของตัวเองจนมันยับยู่ยี่

สายตาหม่นหมองของเขาในตอนนี้น่าจะเป็นเพราะเห็นผมจับกับลูกค้าคนอื่น เขาไม่ใช่ลูกค้าคนแรกที่พบเจอเหตุการณ์นี้ ไม่มีใครอยากใช้ของร่วมกับคนอื่นหรอกครับ แต่ลูกค้าหลายคนก็มักจะลืมนั่นเป็นร่างกายของผม ซึ่งผมมีวิธีรับมือกับคนเหล่านั้นเสมอ

“นะ น้องอ่อนสบายดีนะครับ”

แต่กับเขา กับคุณอิฐ ผมกลับรับมือกับความรู้สึกผิดที่มีต่อเขาไม่ได้

.

.

‘คุณเจตน์ครับ อ่อนขอตัวกลับก่อนนะครับ’

วันนั้นผมไม่ได้ไปต่อกับใคร...แล้วก็ไม่ได้ทำงานที่พับฟีกวางมาสามวันแล้ว ด้วยซ้ำ นอนงัว ๆ เล่นเกมมือถือบนเตียงทั้งวันจนโดนบ่นนุชา

‘ทำไมไม่ไปทำงาน หรืออยากลาออกแล้ว’ ผมไม่มีคำตอบให้คำถามของปอ
ไม่รู้อะไรเลย มีแต่ความกังวลที่เกาะกินหัวใจที่ละนิด กังวลว่าถ้าเกิดคุณอิฐมาเห็นเข้า
อีก ตาที่แดงกำของเขาในวันนั้นมันจะมีน้ำตาร่วงหล่นลงมาไหม

.

.

“อ่อนสบายดีครับ แล้วคุณอิฐล่ะครับสบายดีไหม” ผมถามเสียงร่าเริง เดิน
เข้าไปเกาะแขนที่มีกล้ามเนื้อโดยไม่รอคำอนุญาต อีกฝ่ายเกิดอาการเกร็งจนผมรู้สึกได้

หูของเขาแดง ผมยิ้มน้อย ๆ ตอนได้กลิ่นกายสะอาด ๆ จากคนข้างกาย

“พี่สะ สบายดีครับ” บทสนทนาหยุดแค่นั้น แต่ผมยังยิ้มไม่หุบ เพราะกิริยา
ซัดเซนน่านรักของคุณเขา ดูก็รู้ว่าเขากำลังอึดอัด แต่ไม่กล้าปฏิเสธสัมผัสของผม

“คุณอิฐมาวิ่งเหรือ มากับใครหรือเปล่า”

“คะ ครับ เพื่อนชวนมาวิ่งครับ”

“อ่อนขอวิ่งด้วยคนได้ไหมครับ น้ำ ๆ” ผมออกอ่อน ยืนกระโดดโหยง ๆ
เป็นลูกลิง พร้อมกับยื่นหน้าเข้าไปใกล้ ก่อนจะจรดปลายคางไว้ที่ช่วงอกของอีกฝ่าย

คุณอิฐตาเหลือก เขาหันซ้ายหันขวามองผู้คนรอบข้าง แต่ผมไม่ปล่อยให้
ความสนใจของเขาอยู่ที่คนอื่นนานนัก ผมวาดวงแขนกอดเอวหนาไว้หลวม ๆ
ออกแรงเขย่าเบา ๆ เพียงเท่านั้นตาคนก็กลับมามองที่ผมคนเดียว

“ไม่ได้เหรอคุณอิฐ?”

“อะ เอ่อ ดะ ได้ครับ ถ้าน้องอ่อนไม่รังเกียจ”

“พูดอะไรแบบนั้นล่ะครับ ไปกัน ๆ” ผมเปลี่ยนจากการกอดเอวไปเดินข้าง ๆ
คนตัวสูง คอยกันที่ต่องแขนหน้ามอง อาจเพราะคิन्नนั้นเรามีอะไรกันด้วยท่านอนเสีย
ส่วนใหญ่ ส่วนสูงเลยไม่มีปัญหากับแนวราบ .__.

“คุณอิฐสูงมาก อ่อนเหมือนคนแคระเลย” แต่ในแนวตั้ง ผมเหมือนคนแคระ
ไม่มีผิดเพี้ยน แต่ผมก็ชอบนะ

“ชะ ขอโทษนะครับ”

“ขอโทษที่สูงกว่าอ่อนยี่สิบเซ็นต์นะเธอ” คุณอิฐพยักหน้าหงิกหงัก ผมใช้
กำปั้นต่อยคนข้างกายเบา ๆ อย่างหมั่นไส้

“ไม่ได้โกรธสักหน่อย...”

ผมหยุดเดิน คุณอิฐก็หยุดเดินเพื่อรอฟังว่าผมจะพูดอะไรต่อ สองข้างทาง
มีผู้คนวิ่งผ่านไปผ่านมา เสียงนกเสียงกาบินกลับรัง สายลมเย็น ๆ พัดผ่านกาย

ผมสบตากับเขา ก่อนจะคลี่ยิ้มหวานตอนพูดประโยคถัดมา “อ้อนชอบนะครับ รู้สึกเหมือนถูกคุณอิฐโอบกอดตลอดเวลาเลย”

ผมย้ายร่างผมบางของตัวเองไปยืนข้างหน้าคุณอิฐ “เห็นไหมครับ แค่นี้นเฉย ๆ ก็เหมือนถูกกอด” ผมคว้าสองแขนของอีกคนมาวางไว้บนไหล่ของตัวเอง เงยหน้ามองว่าอีกฝ่ายจะมีปฏิกิริยาอย่างไร

ใบหน้าได้กรอบแว่นซับสีเลือด ฝ่ามือของเขาสั่นไหว กล้า ๆ กลัว ๆ ที่จะแตะต้องตัวผม

“เราเดินกอดคอกันไปหาเพื่อนคุณอิฐดีไหม แต่อ้อนน่าจะกอดคอคุณอิฐไม่ได้ กอดเอวแทนแล้วกัน” ผมทำตามที่เขาบอก จับแขนซ้ายของคุณอิฐให้พาดอยู่ที่ลาดไหล่ ส่วนผมก็ใช้แขนขวากอดที่เอวของเขา

ระยะห่างของเราไม่พอให้ผีเสื้อสักตัวบินผ่านเสียด้วยซ้ำ

“พะ พี่ขออนุญาตนะครับ”

เพราะพวกมันกำลังบินว่อนไปมาอยู่ในห้องของผมเป็นพัน ๆ ตัวต่างหาก

คุณอิฐใช้มือข้างที่ว่างอยู่ เอื้อมมือมาปิดเศษอะไรสักอย่างที่ติดบนหน้าผม ออกให้ เขาย่อตัวลงมาให้สายตาของเราอยู่ในระดับเดียวกัน พูดขอโทษเบา ๆ ตอนที่ปลายนิ้วเกลี่ยไปมาบนผิวแก้มของผมซ้ำ ๆ

สายตาแบบนั้น...

“น้องอ่อนมาขึ้นฝั่งนี้ดีกว่าครับ”

เทิดทูนกันเหมือนของมีค่า ไม่ใช่ดอกไม้ริมทางที่เด็ดดมได้ง่าย ๆ

“ฝั่งนั้นมีคนปั่นจักรยานไปมา” เขาไม่รอให้ผมตอบตกลง คนอายุมากกว่าก็โอบไหล่ของผมให้ย้ายไปยืนฝั่งของเขา

ผมลอบมองเสี้ยวหน้าที่ไม่ได้ดูโดดเด่นของคนที่กำลังยกมือบังแดดที่ไม่ร้อนเลยสักนิดให้ผมแล้วยิ้มออกมา

วิธีที่เขาใช้ปฏิบัติต่อผมช่างอ่อนโยน แม้แต่จังหวะการเดิน เขาก็ปรับลงมาให้ช้าลงเพื่อให้ผมเดินตามช่วงขายาว ๆ นั้นได้ทัน

เจอกันแค่ไม่กี่นาที แต่ผมพูดชื่นชมอีกฝ่ายอยู่ข้างในใจตั้งไม่รู้กี่หน

“พี่ขอรับโทรศัพท์สักครู่ นะครับน้องอ่อน”

ผมสละบัดหัวตัวเองสองสามทีให้เลิกฟุ้งซ่าน พยักหน้าหงิกหงักให้อีกฝ่ายปลื้มตัวไปรับโทรศัพท์ ไม่ได้อยากเสียมารยาท แต่ตอนที่คุณอริฐยกหน้าจอมือถือขึ้น ผมแอบมองว่าใครโทรมาหาเขาโดยไม่รู้ตัว

(ฮัลโหลไอ้อิฐ กูกลับแล้วนะ)

“ฮะ! อ้าว ละ แล้วกูอะ...”

(กูปวดขี้! ไอ้ห่า ไปซื้อน้ำที่ไหนของมึงวะ นานฉิบหาย)

“กะ กูบังเอิญเจอเขาอะไอ้ตัม”

(อะไรนะ! พุดตัง ๆ กูไม่ได้ยิน)

“กูเจอน้องอ่อน”

(จริงปะเนี่ย!)

“เออ กะ กูควรทำยังไงดีวะ”

(ใจแข็ง ๆ ไว้เพื่อน รีบหนีกลับบ้านเดี๋ยวนี้ อ่า! กูชื่อก่อนนะไอ้อิฐ)

“ไอ้ตัม! เดี่ยว! ไอ้ตัม...”

“มีอะไรหรือเปล่าคุณอิฐ” ผมเอ่ยถามคนที่กำลังทำหน้าเครียด อีกฝ่ายรีบ
ส่ายหน้า ยกยิ้มแห้ง ๆ

“แฟนโทรมาหรือ?” ผมแก้งถาม คุณอิฐตาโต โบกไม้โบกมือก่อนจะรีบ
แก้ต่าง

“เพื่อนครับเพื่อน ไม่ใช่แฟน!” คุณอิฐตะโกนเสียงดัง คนที่วิ่งผ่านไปผ่านมาหันมามอง ผมก้มหัวน้อย ๆ ขอโทษอาม่าที่รำไทเก็กอยู่ข้าง ๆ ก่อนจะหันไปสบตากับคนตัวสูงที่มองผมอยู่ก่อนแล้ว

“พะ พี่ไม่มีแฟนนะครับน้องอ้อน ไม่มี...” คุณเขายืนยันความบริสุทธิ์ของตัวเองอีกครั้ง ดวงตาได้กรอบแฉ่นทรงคุณปู่ไม่มีวีแววของความสั่นไหว มั่นหนักแน่นและซื่อตรง

“ดีแล้วครับ โสดเป็นเพื่อนอ้อน”

“น้องอ้อนก็ไม่มีแฟนหรือครับ!? เอ่อ พะ พี่ถามได้หรือเปล่า” เหมือนอีกฝ่ายจะรู้ว่าตัวเองดีใจออกหน้าออกตาไปหน่อย เขาลดเสียงตัวเองลง ลอบถามอ้อมอ้อม

ผมยกไหล่ “ไม่มีครับ”

คำตอบของผมทำให้มีคนกำลังกลืนยิ้มไม่อยู่หนึ่งอัตราละครับ ผมกลัวคุณอิฐเขาปวดแสบจริง ๆ

“ไปหาเพื่อนคุณอิฐกันเถอะครับ” ผมเปลี่ยนเรื่อง

“อะ เอ่อ เพื่อนพี่มันกลับไปก่อนแล้วครับ”

“อ้าว อย่างนี้คุณอิฐจะกลับเลยไหม”

“เอ่อ แล้วน้องอ่อนล่ะครับ...” เขาสบตาผม

“อ่อนว่าจะวิ่งสักสองสามรอบอะ” ผมพูดพลางก้มลงไปผูกเชือกกรองเท้าให้แน่นขึ้น ทว่าฝ่ามือหนาของบางคนก็มาแย่งเชือกสีขาวจากผมไป กลิ่นกายหอมสะอาดอยู่ใกล้ ๆ จมูก พอเงยหน้าซ้ำ ๆ ก็เจอเสี้ยวหน้าของคนอายุมากกว่าอยู่ไม่ไกล

“พะ พี่ก็อยากวิ่งครับ” อีกฝ่ายพูดทั้งที่ใบหูข้างสีแดงแจ๋ เขาผูกเชือกกรองเท้าให้ผมทั้งสองข้างเป็นโบน่ารัก ๆ ท่าทางของคุณอิฐนะอ่านง่ายมาก

“ขอวิ่งด้วยคนนะครับ” และผมว่าเขา ก็ไม่ได้ตั้งใจปิดบังความรู้สึกของตัวเองนักหรอก

“ใส่แว่นแบบนี้คุณอิฐจะวิ่งได้เหรอครับ” ผมยกมือจิ้มเบา ๆ ที่กรอบแว่นสายตา ฝ่ายตรงข้ามกะพริบตาปริบ ๆ

“วะ วิ่งได้ครับ”

“อ่อนว่าไม่ได้ คุณอิฐไม่ต้องวิ่งหรอก”

“แต่...” เขาหน้าเสีย เหมือนอยากจะเถียงแต่ก็ไม่กล้าขัดคำสั่ง ผมลุกขึ้นยืนเต็มความสูง วอร์มร่างกายเบา ๆ ก่อนจะเริ่มวิ่งนำหน้าบางคนไปสองสามก้าว

หันหน้าไปมองข้างหลังก็พบว่าคุณเขยยืนอยู่ที่เดิม ก้มหน้ามองปลายเท้าของตัวเอง หงอยเหมือนหมาตัวโตที่เจ้าของไม่เล่นด้วย

“มาเดินด้วยกันดีกว่าคุณอิฐ” สิ้นเสียงของผม เจ้าหมาตัวโตที่กำลังเซ้าซี้มก๊กค่อย ๆ ยื้มกว้างออกมา ขายาว ๆ รีบก้าวเข้ามาหาฉัน พาส่วนสูงที่ต่างกันมาก ๆ มายืนใกล้ ๆ แต่ก็เว้นระยะห่างอย่างมีมารยาท

“อ้อนไม่ยากวิ้งแล้ว เดินไปเรื่อย ๆ ดีกว่า”

“คะ ครับ เดินก็ได้ครับ” คุณอิฐเออเออไม่มีโต้แย้ง คนอายุมากกว่าเดินชนาบข้างไปกับผม

แม้จะรับทสนทนาแต่ก็ไม่ได้โอ้อวด คุณอิฐพยายามใช้ส่วนสูงของตัวเองบดบังแดดอ่อน ๆ ให้ผมอย่างตั้งใจ

“คุณอิฐเล่นบาสฯ ด้วยใช่ไหมครับ” ผมชวนคุยเพื่อทำลายความเงียบรอบ ๆ ตัว

“ครับ? อ้อ พี่เคยเล่นสมัยเรียนนะครับ คะ เดี่ยวนี้ไม่ค่อยได้เล่นแล้วครับ”

“ถึงว่าทำไมคุณอิฐสูงสูง ว่าแต่เล่นบาสฯ แล้วได้กล้ำด้วยใช่ไหมอะ กล้ำหน้าท้องคุณอิฐสวยมาก ๆ เลยละครับ”

“อะ เอ่อ” คนถูกชมหน้าแดงแจ้ “พะ พี่วิดพื้นทุกเช้าครับ”

“อ้อ เพราะแบบนี้เอง ค็นั้นคุณอิฐถึงอุ่มอ้อนเดินไปทั่วห้องได้สบาย ๆ เลย” ผมพูดแซว คุณอิฐแทบจะเดินเซชนต้นไม้

ชี้อายชะมัด

“ละ แล้วน้องอ้อนเล่นกีฬาไหมครับ” หนุ่มแว่นพยายามเปลี่ยนเรื่อง

“อ้อนเหรอ? แค่วิ่งสองสามรอบก็แขนขาอ่อนแรงแล้วครับ อ้อนเคยอยากเล่นบาสฯ นะคุณอิฐ อ้อนอยากสูง แต่ก็ไม่เคยโยนลูกลงห่วงเลยอะ” ผมหน้าอ แต่คนฟังกลับหัวเราะน้อย ๆ ผมหยุดเดิน เตรียมจะหันไปโวยวายอีกฝ่าย

“แถวนี้มีสนามบาสฯ นะครับ” ทว่ารอยยิ้มเอ็นดูนักหนาจากมุมปากสีอ่อนของคุณอิฐก็หยุดผมให้ชะงัก

“เดี๋ยวพี่สอนน้องอ้อนเองครับ”

ตึกตัก ตึกตัก ตึกตัก

ลมแผ่ว ๆ พัดปอยผมยุ่งเหยิงที่ปิดหน้าปิดตาคุณอิฐออก ดวงตาสีดำขลับของเขาเป็นประกายเมื่อแสงแดดตกกระทบ หน้าตาธรรมดาที่ไม่ได้มีองค์ประกอบอะไรโดดเด่น แต่กลับทำให้ใจของผมสั่นไหวอย่างห้ามไม่อยู่

ผมดึงยางมัดผมที่ข้อมือของตัวเองส่งให้คนตรงหน้า

“ครับ?”

“เอามัดผมไว้สิครับ”

“อะ เอ่อ”

“ย่อตัวลงก็ได้ครับ เตี้ยวอ้อมมัดให้” ทันทีที่เอ๋อสัง อีกฝ่ายลึงเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะย่อเข่าลงให้ส่วนสูงเราเท่ากัน ผมพูดขออนุญาตก่อนจะใช้มือรวบกลุ่มผมนิ่มของคนอายุมากกว่าไว้แล้วรัดด้วยหนังยางสีชมพู คุณอิฐเงยหน้ามองผมไม่ละสายตาไปไหน กระทั่งผมเก็บมือของตัวเองมาวางข้างลำตัวเขาก็ยังมองหน้าผมอยู่อย่างนั้น

ผมไม่ใช่คนขี้อาย ไม่ใช่สาวน้อยที่โดนจ้องแล้วจะบิตตัวม้วนไปมา

“หน้าอ้อมมีเศษอะไรติดอยู่หรือคุณอิฐ”

แต่ก็ไม่เคยโดนมองด้วยสายตาที่เปรียบผมเป็นแก้วแหวนเงินทองเหมือนที่คุณอิฐกำลังทำ...สายตาแบบนั้นต่างหากที่ทำให้รู้สึกร้อนที่แก้ม

“มะ ไม่มีครับ” เขาสะดุ้งน้อย ๆ รีบส่ายหน้าเหมือนเด็กทำความผิด

“โกหกปะเนี่ย?” น่าจะเพราะบรรยากาศผ่อนคลายที่เกิดขึ้นระหว่างเราทั้งสองคน ผมถึงพูดหัวน ๆ กับคุณอิฐได้อย่างสนิทใจ

“มะ ไม่ได้โกหกนะครับ กะ ก็แค่เมื่อกี้น้องอ่อนน่ารักมาก น่ารัก...แบบมาก ๆ
ต่างหากครับ”

อย่ายิ้มนะกะทิ อย่ายิ้มเด็ดขาด...! ผมบอกตัวเองในใจซ้ำ ๆ แต่ก็ไม่เป็นผลนัก
ตอนที่ประโยคถัดไปของคุณอิฐลอยเข้ามาหู

“ตอนน้องอ่อนยื่นหน้าเข้ามาใกล้ ๆ หัวใจของพี่เหมือนจะหยุดเต้นเลยล่ะ
ครับ”

ตุ้ม!

ยิ้มจนได้

ผมรีบหันหน้าหนีไปอีกทางตอนที่กลิ่นรอยยิ้มของตัวเองไว้มืออยู่ รู้สึกเขินปนขำ
กับคำพูดตรงไปตรงมาของอีกฝ่าย

“เลี่ยนอะคุณอิฐ” ผมว่าพลางเดินหนี เพราะไม่อยากให้เขารู้ว่าผมกำลังเงิน
ทว่าไม่น่าจะใช้ผมที่เงินอยู่ฝ่ายเดียว คุณอิฐก็น่าจะเงินอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน เขาถึงได้
เอาแต่เดินก้มหน้าซ่อนแค้นแดง ๆ ของตัวเองไว้

กระทั่งดวงอาทิตย์ค่อย ๆ ตกดิน ท้องฟ้าเปลี่ยนเป็นสีน้ำเงินเข้ม ผมกับคุณอิฐ
เดินกลับมาจุดเริ่มต้นเป็นหนที่สอง

“แป๊ป ๆ ก็มีดแล้ว คุณอิฐกลับยังงัยครับ”

“เดินครับ คอนโดฯ ฝึอยู่ฝั่งตรงข้ามนี้เอง” คุณอิฐชี้นิ้วให้ผมดูตึกสูง ๆ ที่ต้อง
เดินข้ามสะพานลอยไป ผมตาโต โลกของเรานี้มันกลมจริง ๆ คอนโดฯ ของผมอยู่
ถัดจากคอนโดฯ ของเขาไปไม่กี่ซอย

“แล้วน้องอ่อนล่ะครับกลับยังงัย”

“...” ผมยิ้มน้อย ๆ ไม่ได้ตอบออกไป ผมไม่ค่อยเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวของ
ตัวเองกับลูกค้า และคุณอิฐก็ฉลาดพอที่จะมองออก เขาเป็นคนเปลี่ยนบทสนทนา

“อะ เอ่อ ะ ขอบคุณน้องอ่อนนะครับที่มาเดินด้วยกัน”

“ครับ คุณอิฐกลับบ้านดี ๆ นะครับ” ผมโบกมือบายบาย เบนสายตาไปทางอื่น
ตอนที่อีกฝ่ายมีท่าทีเสียใจหลังจากที่ผมบอกลา

“...ครับ” แต่เขาก็ยังเชื่อฟังผมทุกครั้งไป คนตัวสูงค่อม ๆ หันหลังเพื่อเดินไปทางออก โดยมีผมมองตามแผ่นหลังของเขาไปจนสุดสายตา คุณอิฐเดินจากไปเรื่อย ๆ แต่ผมกลับยืนอยู่ที่เดิม

หรือไม่ใช่คุณอิฐคนเดียวที่เกิดความรู้สึกเสียตายนั่นในจิตใจ

จู่ ๆ สองขาของผมหงายออกไปข้างหน้า โดยที่ผมเองก็ยังไม่หาคำตอบให้กับการกระทำของตัวเองไม่ได้

“คุณอิฐ! แสก ๆ เดี่ยวก่อน!” แม้แต่ตอนที่ปากของผมเอ่ยเรียกชื่อเขา ตอนที่วิ่งเข้าไปหยุดอยู่ตรงหน้าเขา ตอนที่เห็นใบหน้าชื่อ ๆ ฉายแววฉงน

“นะ น้องอ่อนเป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

ผมก็คิดอะไรไม่ออก

“ไปกินก๋วยเตี๋ยวกันครับ” แค่นี้ได้เห็นรอยยิ้มดีใจของเขาก็พอแล้ว

“เอาเบะหมี่เหลืองเย็นตาโฟกับเส้นใหญ่ น้ำตกรับป้าเล็ก” ผมบอกเมนูที่อยากกินกับป้าเล็กเจ้าของร้านก๋วยเตี๋ยวเจ้าประจำ ส่วนคุณอิฐอาสาไปเอาแก้วน้ำดื่มให้ผมลอบมองแผ่นหลังกว้างของเขา

ย้อนกลับไปตอนที่เอ่ยปากชวนอีกฝ่ายมาทานข้าวเย็นด้วยกัน คุณอิฐอิงไปสักพักก่อนจะตอบตกลงหลาย ๆ ครั้ง

“น้ำครับน้องอ้อน”

“ขอบคุณครับ ว่าแต่คุณอิฐพักอยู่แถวนี้แสดงว่าต้องเคยกินร้านป้าเล็กใช่ไหมครับ”

คนที่นั่งฝั่งตรงข้ามผมพยักหน้ารับก่อนจะตอบ “พี่มาพึ่งพาป้าเล็กบ่อย ๆ เวลาเลิกงานดึก ๆ ครับ” คุณอิฐดูอารมณ์ดีจนปิดไม่มิด เขาพูดไปยิ้มไป โชว์ฟันขาวสะอาด

“อ้อนก็เหมือนกัน เวลาเลิกงานก็ชอบมาซื้อก๋วยเตี๋ยวร้านป้าเล็กไปกินที่ห้อง” ผมพูดพลางรับถ้วยก๋วยเตี๋ยวที่มาสิร์ฟพอดี

คุณอิฐหยิบช้อนกับตะเกียบให้ผม พร้อมกับเลื่อนตะกร้าเครื่องปรุงมาไว้ตรงกลาง เขาปรุงได้อย่างคล่องแคล่ว ผมมองตามตาปริบ ๆ เพราะปกติถ้ามากับปอ เธอจะเป็นคนปรุงให้ผม แต่ถ้ามาคนเดียว ผมก็กินแบบไม่ปรุง

เพราะรสมือของตัวเองแย่มาก

“ลองชิมไหมครับ”

“ครับ? ไม่เป็นไรครับคุณอิฐ” ผมสั่นศีรษะ น่าจะแอบมองถ้วยถ้วยเดียวของอีกฝ่ายนานเกินไป เขาถึงเอ่ยชวน

แต่ถ้วยของคุณอิฐมันดูน่ากินมากจริง ๆ นี่

“อ้อนจะชิมนิดเดียวนะครับ” สุดท้ายผมก็แพ้ให้กับความอยาก คุณเขายกยืมเอ็นดู เลื่อนถ้วยของตัวเองมาตรงหน้าผม

“ตามสบายครับ”

ผมใช้ช้อนของตัวเองตักน้ำซุปลีซั่มเข้าปาก รสชาติน้ำตักที่เข้ากันได้ดีกับเครื่องปรุงละมุนลิ้น เส้นใหญ่ก็หนุบหนับข้างในปาก ผมเคี้ยวแก้มตุ๋ยพร้อมกับเงยหน้ามองคนเป็นเจ้าของตัวจริง คุณอิฐส่งยิ้มกว้าง ๆ ให้กัน ไม่ดูไม่ด่า

“อ้อนขออีกคำ” ผมขู้นิ้วชี้ขึ้น

“ครับ”

“คุณอิฐจะกินของอ้อนก็ได้นะ” ผมพูดอย่างใจกว้าง ทว่าไม่รู้ตัวว่าเปลือยโม้ยอาหารของคนอื่นเป็นคำที่สาม สี่ และห้า ผิดจากที่พูดไว้

“คุณอิฐปรุงอ่อย”

“ให้พี่ปรุงให้น้องอ่อนไหมครับ”

“จริงหรือ?”

“ครับ” พอเขายืนยันที่จะปรุงให้ ผมก็ยื่นถ้วยของตัวเองให้คุณอิฐ คนอายุมากกว่าลงมือปรุงให้ผมอย่างพิถีพิถันกว่าของตัวเองเสียอีก เสร็จแล้วก็ยื่นถ้วยกลับมาคืนให้ผม

ผมหลุดหัวเราะน้อย ๆ ตอนที่คุณอิฐเงยหน้ามาแล้วแว่นของเขาขึ้นฝ้าเป็นสีขาวทั้งสองเลนส์

“คุณอิฐถอดแว่นมาครับ เดี่ยวอ่อนเช็คให้”

“ไม่เป็นไรครับน้องอ่อน”

“เป็นคำตอบแทนที่คุณอิฐปรุงให้อ่อนไง” ผมพยักหน้ายืนยัน คุณอิฐเม้มปาก ก่อนจะยอมถอดแว่นตายื่นมาให้ผม ตาคนหรือลงเกือบจะปิดเพราะมองไม่เห็น พอไ้แว่นทรงสี่เหลี่ยมบดบัง ก็เห็นองค์ประกอบบนใบหน้าของเขาชัดเจน

ดวงตา จมูก หรือปากที่เขาเคยใช้จูบไปทั่วตัวผมนำพาภาพคำคืนแสนเร้าร้อน กลับเข้ามาในหัว มันเป็นเช็ทครั้งแรกของเขาแต่เจ้าตัวกลับทำมันได้ดีอย่างไม่น่าเชื่อ ผู้ชายชื่อยายตรงหน้าผมกลายเป็นเสือที่ดุร้ายตอนอยู่บนเตียง

“นี่ครับคุณอิฐ” คุณอิฐพูดขอบคุณเบา ๆ ใส่แว่นกลับที่เดิม

‘น้องอ้อน อ่า ข้างในของน้องอ้อนรัศมีที่แน่นมาก’

ขว๊บ ขว๊บ

ผมรีบลงมือทานก๋วยเตี๋ยวที่อีกฝ่ายปรงให้ ตอนที่รู้ว่าเปลอจ้องปากหยักกับ
กล้ามแขนที่โผล่พ้นเสื้อของอีกคนนานเกินไป

แต่ผลของมันร้ายแรงกว่านั้น ผมสำลักน้ำก๋วยเตี๋ยวเพราะความคิดทะเล้ง
ตอนที่เห็นคุณอัฐแลบลิ้นเลียริมฝีปาก

“แค่ก ๆ” ผมไอโซลก ๆ น้ำหูน้ำตาไหลเป็นภาพที่ดูไม่จี๊ด คุณอัฐรีบลุกจาก
เก้าอี้มานั่งยอง ๆ ตรงหน้าผม คอยใช้ทิชชูเช็ดหน้าเช็ดตาให้

“ไหวไหมครับน้องอ้อน!” เสียงของอีกฝ่ายร้อนรน เขาเกือบจะลุกไปเรียกร
รถพยาบาลแล้ว แต่ผมก็จับมือเขาไว้ก่อน

“แค่ก ๆ ผม แค่ก ไม่เป็นไรครับ” ผมตื้มน้ำเข้าไปหลาย ๆ อีก ไออยู่สักพัก
อาการแสบร้อนที่คอก็เริ่มเบาลง

เงินนิดหน่อย จริง ๆ ก็ไม่หน่อย เงินมาก ๆ เลยต่างหากเพราะคนมอง
เต็มร้าน แต่เงินที่สุดก็เพราะทำตัวเป็น ๆ ต่อหน้าคุณอิฐ

“อะ อ่อนโอเคแล้วคุณอิฐ” ผมพูดให้คุณเขาเลิกเป็นห่วงกัน แต่ก็ไม่ใช่ผล
คุณอิฐยังนั่งคุกเข่าข้างหนึ่งลงพื้น ฝ่ามือใหญ่ ๆ ลูบหลังของผมไปมา

“เดี๋ยวพี่ไปเอาน้ำมาเพิ่มให้ นะครับ”

รอไม่นานน้ำเย็นชื่นใจเต็มแก้วก็ป้อนถึงปากของผม ส่วนคุณอิฐก็นั่งอยู่
ท่าเดิมเป๊ะ ๆ ผมกลับมาหายใจเป็นปกติ ค่อย ๆ ลมมือที่เอาปิดหน้าของตัวเองลงมา
วางบนตัก

“อ่อนโอเคขึ้นแล้วจริง ๆ ครับคุณอิฐ”

ย้ารอบที่สามคุณอิฐถึงยอมกลับไปนั่ง แต่ก็ไม่วายถามไถ่อยู่เป็นพัก ๆ

“พี่ปรุงให้เผ็ดเกินไปหรือเปล่าครับ” หนุ่มแวนหน้าเครียด

“ไม่เผ็ดครับ อ่อนกินไม่ระวังเอง”

“สั่งเป็นเมนูข้าวไหมครับ เดี่ยวพี่ไปสั่งให้”

“ไม่เป็นไรครับ อ่อนกินต่อได้” ผมจัดการก๋วยเตี๋ยวของตัวเองอย่าง ระวังระวัง คุณอิฐเอาแต่เป็นห่วงผม คอยลุกไปเติมน้ำดื่มให้โดยไม่ต้องร้องขอ กลายเป็นว่าผมกินหมดก่อนเสียด้วยซ้ำ

ผมมองหน้าอีกฝ่ายพลางลอบยิ้มบาง ๆ หน้าคุณอิฐมีแต่คำว่าน่ารักติดอยู่

“หารกันคุณอิฐ” ผมยื่นเงินในส่วนของตัวเองให้เขา แต่ก็ได้รับคำปฏิเสธ กลับมา

“เดี๋ยวพี่จ่ายให้ครับ” คนอายุมากกว่ายื่นแบงก์ร้อยให้ป่าเล็ก

“น้องอ่อนสุดสำหรับชนพี่มากินข้าวด้วยแล้ว ไม่ต้องจ่ายครับ”

“หืม?” อะไรของเขา ผมส่ายหัวน้อย ๆ เกรงใจแต่ก็ไม่อยากปฏิเสธน้ำใจของ คนอายุมากกว่า

“ขอบคุณนะครับคุณอิฐ วันนี้สนุกมากเลยครับ คุณอิฐกลับบ้านดี ๆ นะครับ” ประโยคบอกกล่าวถูกยกมาพูดอีกหน

คุณอิฐเฝ้าปาก ท่าทางคล้ายอยากจะพูดอะไรสักอย่างแต่ก็ไม่พูดสักที ผมรอ อยู่นานแต่เขาก็ไม่พูดอะไร เลยตัดสินใจหมุนปลายเท้าไปอีกทาง

“นะ น้องอ่อนครับ” ก่อนจะหมุนกลับมาทางเดิมตอนได้ยินเสียงเรียก

“ครับ?”

“คะ คือ...” มือนายกลูบต้นคอของตัวเองไปมา

“ละ ถ้าน้องอ่อนไม่รังเกียจ” คุณอิฐหายใจเข้าลึก ๆ เขาประหม่า มือไม้
อยู่ไม่สุข ก่อนจะกลืนใจโผล่ออกมา

“พุงนี้มากินข้าวเที่ยงที่นี่ด้วยกันได้ไหมครับ!” เขาหลับตาปีหลังพูดจบ
ไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้ามาฟังคำตอบจากผม

ผมใช้เวลาคิดไม่นานตอนที่ตอบออกไป

“อ่อนขอปฏิเสธได้ไหมครับ”

กึก

“มะ ไม่เป็นไรครับ” เสียงทุ้มแผ่วเบา แม้ปากจะบอกว่าไม่เป็นไรแต่สีหน้า
ของเขากลับดูเสียใจอย่างเก็บซ่อนไม่มิด

“ละ ถ้าอย่างนั้นพี่ขอตะ...”

“แทนคำขอบคุณเรื่องผลไม้กับเบรนต์รังนก ให้ออนเลี้ยงบาร์บีคอนคุณอิฐดีกว่านะ”

ฉ่า!

เสียงแก้มคุณอิฐโดนเผาไหม้จนกลายเป็นสีแดง

“นะ น้องออนได้รับของด้วยเหรอครับ!” เขาตาลอย เอ่ยถามเสียงเพ้อ ๆ เหมือนหมาที่กำลังกระดิกหูกับหางไปมาด้วยความดีใจสุดขีด

“ครับ กินหมดแล้วด้วย ขอขอบคุณมากนะครับคุณอิฐ” หนุ่มแวนยิ้มกว้าง เห็นแล้วผมก็อดยิ้มตามไม่ได้

“น้องออนชอบพี่ก็ดีใจครับ จะ จริง ๆ แล้วมีนมบำรุงกระดูกด้วยนะครับ”

ผมเลิกคิ้ว “คุณอิฐฝากพี่การ์ดไว้เหรอครับ”

“เปล่าครับ อยู่ที่ห้องของพี่” อีกฝ่ายตอบด้วยใบหน้าซีด ๆ ไม่มีอะไรแอบแฝง

ผมพยักหน้ารับ ก่อนจะก้าวเข้าไปใกล้คนตัวสูง เขย่งปลายเท้ากระซิบ
ให้ได้ยินแค่สองคน

“ถ้าอย่างนั้นอ่อนขอไปเอาที่ห้องคุณอัฐได้ไหมครับ?”

คิดถึงซ็อกโกแลตบาร์กับไส้กรอกไซส์บิ๊กจะแย่แล้ว

